

K. H. Scheer

Nebezpečí z minulosti

Přeložila Michaela Straková

1.

„Nohetto - je po všem!" řekl poručík Don Redhorse ve svém rodném indiánském jazyce, když jsme se shiftem přistáli před ústím na povrch.

Ale nebylo po všem! Všechno teprve začínalo! Peklo Hororu nás stále mělo ve své moci.

Stali jsme se hračkou neznámých sil. Shift, víceúčelové vozidlo pro pohyb ve vzduchu i na zemi, vybavené pancéřováním a zbraněmi, měřilo v pozemských poměrech desetkrát čtyři metry.

Pro nás, sotva pochopitelnou hříčkou osudu tisíckrát zmenšené, byl teď shift deset kilometrů dlouhý a čtyři kilometry široký!

Nikdy dřív bych si nedovedl představit, jak se cítí tisícinásobně zmenšený člověk, který náhle potřebuje přístroj, jenž nebyl zahrnut do zmenšovacího procesu.

Seděl jsem v kokpitu bombardéru F-913. Byla to věrná kopie modelu, který byl vyvinut na Zemi před více než čtyřmi sty lety. Proto jsme mu také říkali OLDTIMER.

S pěti takovými stroji jsme před osmi dny standardního času vlétli do oné obrovské šachty, kterou kdysi vyhloubila CREST II termotřelami a impulsními paprsky.

Tento otvor nám před několika týdny umožnil dostat se na povrch duté planety Horor, opustit její třetí a poslední patro a proniknout do volného vesmíru.

Pak se nechal Perry Rhodan přemluvit, aby opustil bezpečnou pozici daleko od tří uměle instalovaných sluncí a znovu se přiblížil k povrchu Hororu. Zničil severní polární stanici, ale v témž okamžiku začal pracovat přístroj, který tam byl umístěn, a který jsme později nazvali „multiplikátor potenciálu„.

Dva tisíce mužů posádky a bitevní loď CREST II se tisíckrát zmenšili. Já jsem přistál později a vběhl jsem do téže pasti. Nikdo z nás přesně nevěděl, jak multiplikátor potenciálu funguje. Přišli jsme jen na to, že na Hororu byly takové přístroje dva. Severní polární zařízení jsme zničili. Jižní polární stanice však fungovala dál, i když se plukovník Kotranov, který na místo dorazil s ANDROTESTEM II pokusil obrovské kupolovité stavby na jižním pólu zničit.

Podářilo se mu to jen zčásti. Nakonec musel on i jeho posádka sdílet náš osud.

Jeho čtyřstupňová loď s akčním rádiem jednoho milionu světelných let nás původně měla dopravit k transmitteru Twin, vzdálenému tři sta tisíc světelných let. Nyní byla zmařena i tato šance.

Ovšem - *jedna* možnost záchrany tu ještě byla, a my jsme jí využili!

Někdo z posádky Pulce C-11, který při jedné z předchozích akcí ztroskotal ve druhém patře, si uvědomil, že shifty, které tam zůstaly, nebyly zmenšeny, protože se nikdy nedostaly na povrch planety a tím unikly vlivu obou multiplikátorů potenciálu.

My jsme však byli tisíckrát zmenšeni! To znamenalo, vyjádřeno střídavou řečí čísel, že já jsem teď měřil jen 1,9 milimetru! Největší osoby na palubě teď jen 1,50 metrů měřícího CRESTU II dosahovaly 2,5 až 3,5 milimetru. Těmito osobami byli Ertrusan Melbar Kasom a Haluʻan Icho Tolot. Jim jsme vděčili za to, že se nám podařilo na naše poměry deset kilometrů dlouhou nestvůru vůbec vysvobodit.

Když jsme Pulce lokalizovali, dali se Tolot a Kasom do práce. Páky a tlačítka, která bychom normálně zmáčkli jedním prstem, se staly nepřekonatelným problémem, pohybovali jsme jimi pomocí kladek a stále znovu jsme s bolestí vnímali, jak nepatrní nyní jsme.

Pěťadvacet mikrobů, z toho jeden Haluʻan, tři mutanti, jeden obr z Ertrusu a já, Arkonidan, se snažilo dostat Pulce nahoru do třetího patra a přistát s ním tam, kde začínala

šachta na povrch.

Kdysi měla v průměru tři kilometry - nyní to byly tři tisíce. Nebylo problémem stoupat rychlým F-913 G v širokých kruzích vzhůru a získat svobodu. Stroje stále ještě dosáhly bez problémů rychlosti přibližně Mach 2. V tomto ohledu jsme zažili ještě jeden fyzikální fenomén. Pro mně bylo téměř nepředstavitelné, že tato jen dvacet šest milimetrů dlouhá letadla svištěla přes širou zemi dvojnásobnou rychlostí zvuku. Vzdálenosti tak v relativním protikladu k našemu zmenšení zůstaly konstantní.

Před hodinou jsme začali s činností, o níž by se nám před několika dny ani nesnilo. Vlastnili jsme shift, který nebyl zmenšen! To znamenalo, že jsme mohli používat výkonný hypervysílač.

Plukovník Kotranov nám sdělil, že v soustavě Twin je připravena třetí čtyřstupňová loď ze série ANDROTEST. Bylo třeba její posádku varovat před ničivým vlivem jižní polární stanice. To však bylo možné jen pomocí hypervysílače s rychlostí vyšší, než je rychlost světla.

Až potud měl poručík Redhorse pravdu, když řekl „Nohetto - je po všem,,.

Icho Tolot a Melbar Kasom si vzali hypervysílač shiftu na starost. Ke stlačení každého tlačítka, každé páčky, bylo zapotřebí kladek. Muži byli vyčerpaní, na konci svých sil. Podivní obyvatelé třetího patra, zvířátka se žlutými kožichy a hypnotickými schopnostmi, nám nechtěli dát pokoj. Nakonec však zjistili, že s lidskými mikroby nemohou navázat žádný parapsychický kontakt a zmizeli.

Myšobové Gucky a Gecko seděli se mnou v kabině F-913. Moji malí přátelé z planety Tramp byli deprimováni. Jejich telekinetické schopnosti, v něž jsme při transportu obrovského shiftu tak doufali, selhaly. Extrémní zmenšení každého jednotlivého atomu mělo za následek významné poruchy v psionicky nadaných mozkových oblastech obou myšobů. Gucky, který jindy dokázal bez námahy pohybovat velkými zařízeními, teď stěží dokázal zmáčknout knoflík a nakonec odpadl úplně. Gecko, který své schopnosti ještě beztak plně nerozvinul, nám byl platný ještě méně.

Hleděl jsem z kabiny na planetu, na níž kdysi dávno zuřila atomová válka. Věděli jsme, že šlo o boj mezi obyvateli povrchu planety a inteligentními bytostmi ze třetí sféry. Oba národy přitom zanikly. Ze žluté sféry se stala poušť prostoupená radioaktivním zářením, a z povrchu plocha, která se pod vlivem neznámé zbraně tisíckrát scvrkla.

Když jsem byl ještě normálně vysoký, pohyboval jsem se po povrchu planety jako obr. Pod mými podrážkami praskaly lesy. Rybníky jsme považovali za kaluže. Obrovské hory tohoto světa pro nás byly písčivými dunami - dokud jsme sami nebyli zmenšeni. Pak jsme pochopili, co se s povrchem Hororu stalo.

Teď byly relace opět vyrovnané. Protože se všechno tisíckrát zmenšilo, nebylo už nic, podle čeho bychom naše zmenšení mohli poznat. Kdybychom bývali zapomněli, co se stalo, nikdo z nás by nepoznal, že je něco v nepořádku.

My jsme však nemohli zapomenout!

Zapnul jsem automatický stabilizátor a zamával Rhodanovi, Donu Redhorsovi a druhému důstojníkovi CRESTU II. Pak jsem zdvihl stroj do vzduchu. Znovu jsem zažíval onen podivuhodný fenomén rychlosti, která se nedala sjednotit s mou současnou velikostí. Moje mikrooči nebyly schopné rozeznat krajinu, která ubíhala pode mnou.

Stoupali jsme v padesátistupňovém úhlu a hledali otvor do šachty. Málem jsem ho minul.

„Stoupej!“ zakřičel Gucky ze všech sil.

O několik vteřin později nás ze všech stran obklopovaly stěny šachty. Věděl jsem, že má v průměru jen tři kilometry, i když v relativním porovnání k mé velikosti to byly tři tisíce kilometrů. Na tom však teď nezáleželo. Moje letadlo dosahovalo stejně jako dřív dvojnásobné rychlosti zvuku.

Zrychlení mě vmáčklo do sedadla. Gucky a Gecko téměř ztratili vědomí. Tato fyzická slabost byla typickou myšobí vlastností. Přetížení v OLDTIMERU dosahovalo až pěti g.

O něco později jsem dosáhl horního konce sto kilometrů dlouhé šachty. Nade mnou se klenulo černomodré nebe planety Horor.

Uviděl jsem dvě ze tří sluncí, obíhajících Horor v rozporu se všemi fyzikálními zákony, zatímco sama planeta stála na místě. Třetí slunce bylo za jižním obzorem.

Pískovcové hory, mezi nimiž stála CREST II, byly jen tři sta osmdesát kilometrů odsud. Kdybych měl onu vzdálenost urazit pěšky, jednalo by se o tři sta osmdesát tisíc kilometrů! Letové vlastnosti mého stroje ovšem znovu nastolily normální hodnoty. Na téhle planetě se dokonce i duševně dosti omezení lidé naučili rychle chápat pojem „relativita“.

Už po několika minutách se na obzoru vynořila ohromná koule - CREST II. Oblétl jsem osm tisíc metrů vysoké pohoří a z jihu se snesl do širokého údolí.

S přistáním nebyly problémy.

Z lodi, která ve skutečnosti měřila pouhý metr a půl, vybíhali lidé.

Přistoupila ke mně Mory Rhodanová-Abroová, choť Perryho Rhodana. Pokusila se o úsměv. Její rudozlaté vlasy byly teď ještě delší. V bojové uniformě se podobala více muži než přitažlivé a žádoucí ženě.

„Vítejte, Atlane," řekla tiše. „Je všechno v pořádku?"

Viděl jsem strach v jejích krásných očích a tušil, čím vším asi musela projít.

„Všechno v pořádku," potvrdil jsem. „Akce byla obtížná."

„Jak jste jen dokázali pohnout Pulcem?"

„To by bylo dlouhé vyprávění," řekl jsem vyhýbavě. „V každém případě se nám to podařilo."

Cart Rudo, kapitán CRESTU II, přikývl. Pak se podíval na oba myšoby. Gucky ležel v náručí silného Pozemšťana a plakal. Gecko ze sebe nevydal ani hlásku. Bylo mi jich líto.

„Selhali?" zašeptala Mory.

„Objektivně ne. Ale Gucky se sebou není spokojený. Pošlete ho do nemocnice, Rudo. Spánková terapie by teď asi byla na místě. Naši lékaři už by měli vědět, jak se starat o myšoby."

Pak jsem se pozdravil s posádkou CRESTU II. Všichni se chovali disciplinovaně a trpělivě, ale nevzdávali se naděje. Marně jsem pátral ve vzpomínkách po podobném prožitku. S naprostou jistotou jsem však díky své fotografické paměti věděl, že příslušníci jiného galaktického národa by kapitulovali už při daleko mírnějších překážkách!

Tady jsem měl co dělat s Pozemšťany, bezpochyby nejschopnějšími inteligentními bytostmi Mléčné dráhy. Neztráceli ani svůj kousavý humor, ani se nevzdávali, ba dokonce si ani zbytečně často nestěžovali na osud. Ty dva tisíce elitních vojáků ze všech národů lidstva ani nenapadlo, že by propadli letargii.

„Jaké bylo počasí tam dole?" zajímal se jeden zrzavý major. Byl to Brent Huise, první důstojník CRESTU II. Ukázal palcem přes rameno a zašklebil se na mě, jako by se nic nestalo.

„Skvělé," přijal jsem jeho hru. „Tu a tam by mohlo zapršet."

Mimoděk jsem se zadíval do bezhvězdného nebe Hororu. Planeta a její tři slunce byly uměle vytvořeným systémem. Netušili jsme, komu se podařil ten husarský kousek, vytrhnout planetu a tři slunce z jejich původních míst ve vesmíru a umístit je do prázdného prostoru pět set padesát tisíc světelných let od Mlhoviny Andromeda. Věděli jsme jen, že sem nepatří.

Neznámí, kterým jsme z nedostatku informací říkali Mistři ostrovů, považovali za strategicky nezbytné chránit složité transmitterové spojení mezi Mléčnou drahou a Mlhovinou Andromeda pomocí rafinovaných pastí, jako byly Twin nebo Horor.

Nikdo nepovolaný se neměl dostat do Andromedy. A i povolání museli zřejmě projít těmito stanicemi, kde byli nejprve otestováni.

Přišli jsme na stopu tajemstvím, která se dají označit jedině jako „příšerná". Kdo mohl být technicky a vědecky schopen zachytit tři, čtyři nebo dokonce šest obrovských sluncí,

geometricky je zformovat a nakonec je zapojit tak, aby se využilo silného proudění energie? Tady selhávala dokonce i moje představivost, představivost muže starého deset tisíc let.

Když jsem myslel na svou minulost, dotkl jsem se mimoděk svého buněčného aktivátoru, jemuž jsem vděčil za to, že můj buněčný systém stále fungoval.

Také Rhodan, Mory a mutant Wuriu Sengu byli nositeli aktivátoru. Byli biologicky nesmrtelní - normálně! Jestli naše přístroje na Hororu rovněž přestanou fungovat nebo ne, bylo nejasné. Zatím se zdálo, že potenciální zmenšení atomů přestály. Kdyby tomu tak nebylo, zemřeli bychom náhlou stařeckou slabostí. Když aktivátor vypadl, zbývalo ještě přibližně šedesát hodin. Pak začal organismus, který byl po staletí nebo po tisíciletí uměle udržován mladý, prudce odumírat.

Cart Rudo si odkašlal a změnil téma.

„Vaše hlášení jsme přijali bez potíží. Už patnáct minut teď registrujeme zvláštní signály, které nedokážeme přesně identifikovat. Vysíláte snad vysílačkou shiftu na hypervlnách?“

Polilo mě horko. Copak se Rhodan zbláznil?

„Jak - nepřetržitě?“ zeptal jsem se rychle.

„Neustále,“ potvrdil tmavovlasý šéf radistů, major Kinser Wholey. Zkoumavě se na mě zadíval. „Něco není v pořádku, pane?“

„Jste si jist, že se jedná o hyperimpulsy?“

Pokrčil rameny.

„Téměř jist, pane. Naše přístroje už téměř nefungují. Nechal jsem zapojit dva náhradní. Podle dosavadních výsledků ale všechno svědčí o tom, že vysílačka shiftu funguje.“

Než jsem stačil cokoli říct, ozval se náš hlavní fyzik, doktor Spencer Holting.

„Raději mlčte,“ zabručel. „Vím, čeho se bojíte. Možná máte dokonce pravdu. Jestli to vysílání zachytí ta takzvaná pevnost, budeme se pěkně divit. Pánové si přece myslí, že jsme mrtví, nebo?“ Vzhlédl a upřeně se na mě zadíval.

„Ne, pořád byste ještě neměl mluvit,“ utál mi řeč i podruhé. Tváře mu zrudly.

„Poslouchejte, Atlane - tady se *musí* něco riskovat, rozumíte! Moji poslední teorii, která ještě měla trochu šanci na pravděpodobnost, jste také hodil přes palubu. Domníval jsem se, že zmenšovací proces začne probíhat opačným směrem, jakmile se organická nebo anorganická látka na delší dobu vzdálí z dosahu multiplikátoru potenciálu jižní polární stanice. Nu a vy jste byl osm dní standardního času tam dole. V patrech Hororu není záření existentní. Jak však vidím, měříte stále dva milimetry. Moje hypotéza se neosvědčila. Náš stav se zdá být konstantní. Je zbytečné, abychom odletěli na severní polokouli planety, kde záření není.“

„Mluvte k věci, doktore,“ vyzval jsem ho netrpělivě. „To neustálé hypervysílání je darebáctví prvního řádu. Můžeme být kdykoliv objeveni! Ta pevnost je nestvůrná! Když jsem přilétl ve space jetu nad Horror, byl jsem ještě normálně velký. Přesto mé letadlo pevnost sestřelila; i když byla s devadesátidevítiprocentní pravděpodobností rovněž tisíckrát zmenšena. Tehdy jsem ji viděl jako těleso dlouhé dvě stě a široké padesát metrů! Vzhledem k současným poměrům to znamená, že se tisíckrát zvětšila.“

„To je pravda,“ potvrdil Holding nevzrušeně. „Jedna salva, a jsme vyřízeni. K tomu ale nedojde! Jestliže byla pevnost rovněž tisíckrát zmenšena, o čemž mimochodem ani jediným procentem pravděpodobnosti nepochybuji, pak její hypervysílačky musely přestat fungovat stejně, jako vysílačky CRESTU II. Souhlasíte?“ Holting si prohrábl předčasně zbělelé vlasy.

„Netvařte se tak, já jsem se nezbláznil! Jestliže byla pevnost rovněž zmenšena, nemůže už prostě reagovat na naše vysílání. Pochopte přece, že atomy a atomová jádra na její palubě musí reagovat stejně jako atomy na palubě CRESTU II. Hyperenergetické frekvence tedy nemohou být vysílány ani přijímány. Ani nejjednodušší jaderné reakce nejsou možné. Divím se, že jsme už dávno nevyletěli do vzduchu. Nebo chcete ještě ke všemu tvrdit, že tu žádný vzduch není?“

Obrátil jsem se ke Cartu Rudovi, protože s Holtingem se už nedalo mluvit, když vtom mi

uťal řeč potřetí:

„Pro všechno na světě, nechte Rhodana, ať vysílá! ANDROTEST III se může každou chvíli materializovat v Einsteinově prostoru. Jestli bude donucen přistát tak jako Kotranov s ANDROTESTEM II, je po všem. Jen ho nechte vysílat, dokonce i s tím rizikem, že pevnost něco zachytí. Kdo ví, jestli vůbec mají hypervysílače v našem slova smyslu, na jakých frekvencích pracují a jestli jsou neustále zapnuty na příjem. Vzhledem k pustině, ve které se právě nacházíme, si o tom dovoluji pochybovat.“

Této logice jsem se nemohl déle bránit. Navíc jsem pochopil, že Spencer Holfing byl ochoten vsadit všechno na jednu kartu. Přesto jsem nedokázal skrýt svou stoupající nervozitu.

„Doplňte prosím nádrže mého stroje a dalších dvou OLDTIMERŮ,“ požádal jsem kapitána Ruda. „Muži ze speciálního komanda musí být okamžitě vystřídáni. Jsou zralí na nemocnici.“

Přistoupila ke mně Mory a lehce mi položila ruku na rameno.

„Holfing ví, co říká. Na čem jste se s Perrym ohledně vysílání vlastně dohodli?“

„Na ničem zvláštním,“ odpověděl jsem podrážděně. „Krátce po tom, co jsme se dostali na místo, jsme vyzkoušeli vysílačku. Pak jsem odstartoval, abych přivezl palivo. Domníval jsem se, že rozumnější by bylo, takovýhle ohňostroj na hyperkrátké frekvenci nepořádat. Ale Perry nedokáže svou netrpělivost krotit.“

„Málem bych se vás byla zeptala, jestli jste už byl víckrát menší než dva milimetry,“ řekla Mory ironicky. „Divím se vašemu postoji, Atlane - tady jde o všechno! ANDROTEST III musí být varován.“

„Ano, ale všechno má svůj čas. Energetický lokátor shiftu je dost citlivý na to, aby lokalizoval čtyřstupňovou loď. Pak je ještě dost času na varování.“

Má slova slyšelo asi třicet mužů posádky. Vyměnili si ustarané pohledy. Poručík Nosinsky, nejmladší důstojník na palubě, oslovil jednoho vojáka.

„Připravte naše raketové střely k palbě a dopravte je nahoru do kupole. Odtamtud bychom měli mít nejlepší palebný úhel.“

Nechápavě jsem se na něho podíval. Copak si vážně myslí, že se raketovými střelami ubrání proti pevnosti? Jak velké ty střely vlastně teď vůbec jsou? Vždyť dříve měly kalibr pětasedmdesát milimetrů!

2.

Icho Tolot, největší a nejsilnější inteligentní bytost, s kterou se člověk kdy setkal, měřil i po zmenšení ještě 3,5 milimetru.

Knoflík regulace hlasitosti měřil ve své normální, nezměněné podobě patnáct milimetrů.

Tolot nebyl schopen pohnout jím sám.

Melbar Kasom se co nejrychleji vyšplhal za ním, aby Haluťanovi pomohl. Oba teď ze všech sil tahali za dlouhá lana, připevněná ke knoflíku. Tolot zabral všemi čtyřmi pažemi najednou. Knoflík se pomalu začal otáčet doleva. Praskání a dunění, které se ještě před chvílí linulo z reproduktoru, se zmírňovalo, čím víc se ukazatel blížil k nule. Když dunění ustalo úplně a už jen diagramové křivky dokazovaly, že šlo o energetickou lokalizaci o síle vysílání osmnáct, byl Perry Rhodan blízek mdlobám, Donu Redhorsovi se trásly ruce a Melbar Kasom se zády opíral o regulátor hlasitosti. Dokonce i Icho Tolot, gigant z Halutu, zasténal. Černá plet' se mu leskla potem. Tělesné vyčerpání však Tolot vyrovnával svým speciálním metabolismem. Obě jeho srdce nyní pracovala na zvýšený výkon.

Oscilogram byl jednoznačný. Červené zabarvení ukazatele lokalizace postupovalo rychleji, než halutský vědec považoval za žádoucí. Něco, co vysílalo silné energetické záření a co naměřily vysoce citlivé přístroje shiftu jak ve 4D, tak i v 5D oblasti, se k nim rychle blížilo.

Tolot byl dost zkušený na to, aby okamžitě začal řešeršovat. Mozek mu okamžitě začal pracovat a vyhodnocovat zprostředkovaná data. O několik vteřin později měl výsledky.

Halut'an vstal, uchopil zemdlelého Rhodana a spustil ho po laně dolů. Tam už čekali ostatní, kteří nebyli vystaveni příšernému vlnovému orkánu. Nemohli teď sice také nic slyšet, byli však při vědomí. Po Rhodanovi spustil Tolot ještě Dona Redhorse.

Tolotova tvář byla bezvýrazná jako vždy. Bytosti jeho druhu se ještě nenaučily vyjadřovat své pocity mimicky. Kasom však přesto vnímal nervozitu a spěch, vycházející z každého obrova gesta. Bylo na čase opustit shift!

Kontrolní světla hypervysílače pohasla. Přístroj odvysílal dlouho připravovaný zakódovaný text na frekvenci solární flotily a teď mlčel.

Halut'an sám sobě nadával do bláznů. Neměl poslechnout Rhodanovo naléhání! Byl špatný přítel a spojenec, když ve slabé chvíli souhlasil s Perryho přáním, i když jeho mozek vypočítal možnost nebezpečí prozrazení.

V tomto ohledu došli Icho Tolot a dr. Spencer Holfing ke dvěma odlišným závěrům, jenže o svých závěrech navzájem nic nevěděli. Tolot v žádném případě nedošel k tomu, aby hypervysílač létající pevnosti ohodnotil jako neschopný provozu! Pracoval s jinými hodnotami než pozemský vědec. Jeho mozek především považoval za nanejvýš pravděpodobné, že neznámá osádka pevnosti našla v průběhu tisícileté existence ve zmenšeném stavu způsob, jak hyperenergetická zařízení znovu zprovoznit.

Tolot teď chtěl svou chybu co nejrychleji napravit. Skokem přistál dole vedle Kasoma. Pozemšťané vnímali jen jeho gesta - a pochopili! Tolotova paže ukazovala na oscilogram a mezi členy speciálního komanda nebyl nikdo, kdo by přístroji nerozuměl.

Perry Rhodan přišel k sobě. Otevřel oči a přejel si rukou obličej. Tolot k němu přiskočil a postavil ho na nohy jako loutku. Kasom si mezitím přehodil přes ramena Dona Redhorse. Čekal jen na Halut'anův pokyn a pak ihned začal s výstupem.

Vysoko nad nimi, sotva rozeznatelný, se šklebil černý otvor klimatizace, jímž se dostali do centrály shiftu. Bylo tu i dost jiných cest, ale tahle se ukázala jako nejkratší a nejschůdnější.

Tolot čekal, dokud Rhodan opět nestál jistě na nohou. První administrátor byl velice bledý ve tváři. Stále znovu se díval na oscilogram. I on pochopil, co svým vysíláním způsobil.

Tolot šplhal po druhém laně do výšky. Minul ostatní muže a dosáhl první platformy. Odtamtud vytáhl nahoru Kasoma a Redhorse. Protože rozdíl ve výšce a váze mezi různými členy posádky zůstaly stejné, bylo pro Halut'ana i nyní hračkou zvládnout třeba deset Pozemšťanů najednou.

Když se k nim dostal Rhodan, pospíchal už Halut'an ke druhé platformě. Odtamtud už se dalo pokračovat pěšky.

Jeden po druhém se objevovali muži, zbrocení potem. Tolot na ně volal. Tu a tam už byla pro ně jeho slova srozumitelná. Jen Rhodan a Redhorse ještě neslyšeli nic.

Perry se sípěním pospíchal za Halut'anem. Po půl hodině začala třetí, vertikální fáze výstupu. Otvor klimatizace byl vzdálen ještě tři sta relativních metrů.

Tolot objal všemi údy silné lano, opatřené uzly, a zmizel ve tmě.

„Už mě slyšíte, pane?“ zaburácel Kasomův hlas.

Rhodan zdvihl hlavu. Ano - slyšel Ertrusana. Šumění a burácení v jeho uších pominulo.

Kasom se naklonil ještě blíž.

„Lokátor, pane. Něco se sem blíží. Tolot si myslí, že by to mohla mít na svědomí pevnost. Máme opravdu opustit shift? Jestli jste jiného názoru, můžeme se také vrátit, ne?“

„V žádném případě,“ rozhodl Perry Rhodan. Jeho šedé oči se leskly a dokazovaly, že je opět plně při vědomí. V obličejí se mu zračila bezmocná zlost.

„V žádném případě,“ opakoval ještě rozhodněji. „Jednal jsem ukvapeně. Který čert mě posedl, že jsme vysílali déle než hodinu?“

Kasom se zašklebil.

„Ten čert nás posedl všechny, pane. Ani není divu, když člověk po týdnech útrap ztratí trpělivost. Navíc jsme nepočítali s tím, že by nás mohli najít.“

„Přesto se zdá, že nás slyšeli.“

„Jistě, vypadá to tak. Ale lokátory pevnosti přece nemohou pracovat bezchybně. Kdybychom byli s CRESTEM II ve vesmíru, a tady dole by někdo stlačil tlačítko, měli bychom do dvou vteřin přesné místo vysílače. Pevnosti trvalo víc než hodinu, než nás vůbec uslyšela.“

„Tak - a z toho usuzujete, že přístroje v pevnosti už také za moc nestojí?“ namítl major Jurij Seděnko.

„Přesně to,“ tvrdil Kasom.

„Doufejme. Ach - Tolot už je nahoře. Jak to dělá?“

Kasom mávl rukou a začal s výstupem. Než zmizel ve tmě, zavolal ještě na Pozemšťany:

„Zůstaňte tu, odpočiňte si a čekejte, až sebou lano třikrát trhne. Pak se ve dvou skupinách zavěste do smyček. Tolot a já vás vytáhneme nahoru. Mám takový pocit, že je nejvyšší čas odsud zmizet.“

Don Redhorse se stáhl stranou. Na jeho hubené tváři nebylo patrné žádné hnutí myslí. Ještě trochu příliš hlasitě a chraplavě řekl Rhodanovi:

„Je to ta červená, pane. Zdroj energie se blíží. Tu a tam vypadne z kursu, ale pak se zase vrátí. Zaměřili nás přibližně a potom, co jsme přestali vysílat, letí v určeném kursu. Jinak to není možné. Každopádně tím získáme čas.“

Perry si odhrnul z čela zpocené vlasy a opřel se o zeď.

Kdo se zajímá o shift? Kdo je vůbec schopný se o něj zajímat?

Mohla to být jen pevnost, jediný vesmírný dopravní prostředek na Hororu potom, co vypadl ANDROTEST II. Rhodan cítil, jak v něm vzrůstá neklid. Myslel na CREST II. Dva tisíce mužů posádky a jeho žena stále ještě věřili naději, že objevení shiftu znamená rozhodující krok k záchraně. Nebo...?

Před Perryho očima se náhle zjevil obličej admirála Atlana. Semkl víčka a pokusil se obraz zahnat. Úplně se mu to nepodařilo.

Atlan odletěl ke CRESTU II s napůl natankovaným OLDTIMEREM, aby přivezl pohonné látky pro dvě ostatní letadla, která byla ještě plně schopná letu. Lehká poškození na Redhorsově F-913 G se dala v případě potřeby snadno odstranit. Šlo o to, aby se už tak dost scvrklý počet letadel dál nezmenšoval.

Rhodanovi se znovu zdálo, že vidí Atlanův obličej. Načervenalé oči bývalého arkonského imperátora a pána gigantické hvězdné říše představovaly živou výčitku.

Rhodan si přitiskl na oči dlaně a pokoušel se vzpamatovat. Co řekne vysílání Atlan? Přijde včas, aby dostal poslední muže speciálního komanda do bezpečí?

Rhodan cítil na hrudi svůj buněčný aktivátor. Jeho tělesné síly se vracely rychleji než síly ostatních mužů, kteří leželi na tvrdém kovu a spali. Během uplynulých osmi dnů zažili tolik námahy a útrap, že už toužili jen po odpočinku.

Redhorse a Seděnko nespali. Naslouchali každému zvuku.

Rhodan analyzoval své jednání. Co ho jen přimělo k tomu, aby krátce po Atlanově odletu začal vysílat? Byla to jen netrpělivost, únava ducha i těla, která ho k tomu svedla? Nebo byly jeho úvahy o funkčnosti pevnosti dosti přesvědčivé, aby mohly i teď, po tom, co byli odhaleni, sloužit jako ospravedlnění?

Rhodan nenašel žádné vysvětlení. Když mu unavená víčka klesla, rozezvučel se nahoře silný hlas. To mohl být jedině Haluťan.

Rhodan sebou trhl. Společně s Redhorseem probudil ostatní. První skupina, vedená Jurijem Seděnkem, se zavěsila do smyček lana. Za chvíli zmizeli v temnotě. Na druhém konci lana stáli dva giganti, jeden člověk a jeden Haluťan. Vynakládali všechny síly, aby

Pozemšťany dostali nahoru.

Rhodan a Redhorse se připojili ke druhé skupině. Když se objevili nahoře, padl Ertrusan na zem a ztěžka oddechoval. Melbar Kasom cítil, že je na konci svých sil. Dokonce i na Tolotovi byly patrné známky únavy.

Muži několik minut počkali, pak se vydali na dlouhý pochod stoupající šachtou. Kasom a Icho Tolot si na chvíli lehli. Chtěli opustit šachtu jako poslední.

Tolotův mozek už opět pracoval na plný výkon. Šance, že neznámí nepřátelé shift nenajdou, byly malé. Možnost, že se nerozhodnou k průniku do třetí sféry, však naproti tomu vyhodnotil jako pravděpodobnou z devadesáti devíti procent.

Tolot se trochu uklidnil. Rozhodující nyní podle něj bylo opustit podzemí Hororu a postarat se o to, aby nebyla objevena CREST II. Jak se jim tento husarský kousek má podařit, mu však zatím nebylo jasné.

Icho Tolot a Kasom se vydali na cestu, když už speciální komando dávno zmizelo. Dohnali ho však už po deseti minutách. Konečně, po dobré půlhodině, zahlédli světlo. Vtom se rozezněl Tolotův hlas. Bylo rozumět jen jedinému slovu: Atlan!

Perry zpozorněl. Arkonidan byl pryč teprve tři hodiny. Proč se už vrací?

„Mohli naše vysílání zachytit v CRESTU II?“ napadlo Redhorse.

Rhodan si odkašlal. Znamenalo to nejistotu. Co Atlan řekne? Bude mu vyčítat?

Postupovali dál ke světlu a zaslechli motory letadla.

„Rychleji!“ zavelel Rhodan ostře. „Rychleji! Jestli se Atlan vrací už teď, má k tomu dobrý důvod! Rychleji!“ Utíkali z posledních sil. Zvuk motorů byl nyní silnější. Tři OLDTIMERY přistávaly.

Tolot doběhl k Atlanově stroji jako první. Atlan se vyklonil a mlčky hleděl na Halut'ana, jehož tři oči planuly červeným ohněm. Tolot nic neřekl. Cítil se provinile; a Atlan to poznal.

Perry se zastavil před Arkonidanem. Hluk motorů znemožňoval dlouhé diskuse. Atlan se proto spokojil s několika větami, které Perryho připravily o zbytek jistoty.

„Myslím, že je skvělé, že jste alespoň opustili shift,“ křičel admirál zplna hrdla. „Taky jste se tam mohli uložit k spánku. Opravdu skvělé! Ráčili by si pánové rychle nastoupit? Ostatní stroje tu musíme nechat. Vzal jsem tolik paliva, abychom vás mohli naložit do tří letadel a nepřetížili je.“

Rhodan polkl.

„Atlane...!“

Arkonidan neodpověděl. Místo toho zahřměl Tolotův hlas tak silně, až sebou okolostojící muži trhli a reflexivně sáhli po zbraních.

„Nastupovat! Rychle, pospěšte si! Pravděpodobně na nás zaútočí pevnost. Na nic se neptejte a naskočte si!“

Atlan se hořce usmál.

„Alespoň jeden z vás bláznů rychle chápe. Pevnost se blíží. Viděli jsme ji. Navíc jsme zachytili hyperimpulsy, které mohly přijít jen ze shiftu. Nikdo se tedy nemusí ptát, proč jsem už zase tady a proč už nemáme čas natankovat ostatní tři OLDTIMERY. Mohu poprosit? Nebo si chceš ještě dát kávu?“

Pohledy Nesmrtelných se setkaly. Když Arkonidan zahlédl v Perryho očích záblesk zoufalství, zkrotl svůj hněv.

„O.K., zapomeň na to! řekl bych před pár stovkami let, když na Zemi nabyly ještě žádné hypervysílače. Čímž nechci říct, že jste vy, nepolepšitelní polodivoši, byli tenkrát rozumnější. Startujeme!“

Atlan se otočil na podpatku a vyšplhal se zpátky do pilotní kabiny F-913 G. Pak odstartoval a shiftu už nevěnoval jediný pohled.

Shift, který byl pro ně ještě před několika hodinami nenahraditelný prostředek záchrany, zůstal bez posádky ve třetí sféře.

„Měli jsem ho za každou cenu dostat do bezpečí," řekl Rhodan bezhlesně. „Někam, kde by ho hned nenašli. Jestli ti neznámí pošlou dolů komando, hned ho uvidí. Pořád ještě doufám, že ho zítra nebo třeba pozítří získáme. Jestli se nám nepodaří varovat ANDROTEST III, je všechno ztraceno. Možná teď chápeš, proč jsem vysílal."

Atlan neodpověděl. Spolu s ostatními dvěma piloty začal v širokých kruzích stoupat. Trvalo jim patnáct minut, než zahlédli první záblesky světla. Pak se objevilo bezhvězdné nebe a Atlanův OLDTIMER se jako první vynořil na povrchu Hororu.

Icho Tolot varovně zakřičel. Severně od otvoru šachty se vnášelo gigantické těleso. Říkali mu pevnost, neboť to skutečně byla létající pevnost. Atlan ji poprvé spatřil, když ještě nebyl zmenšený. Tenkrát měřila asi dvě stě krát padesát metrů. Byl to asi dvě stě metrů dlouhý válec o průměru skoro padesáti metrů. Z jeho středu vybíhalo osm paprsků a na každém z nich bylo nasazeno deset kulovitých těles, jako perly na šňůře.

Teď se relace tisícinásobně zvětšily. Pevnost nyní byla dvě stě kilometrů dlouhý a padesát kilometrů široký válec, z jehož středu vybíhalo osm paprsků dlouhých padesát kilometrů a na každém z paprsků bylo v pravidelných odstupech umístěno deset koulí o průměru dvou kilometrů. Pevnost měla celkem osmdesát kupolí, v nichž byly střelny.

Palebná síla musela být nesmírná. Každá z koulí disponovala pravděpodobně čtyř až pětinasobně vyšší energickou kapacitou než patnáct set metrů dlouhý CREST II.

Nikdy předtím nepostavili lidé, Arkonidané, Akonané, Skokani nebo jiný vesmírný národ takové monstrum. Nikdy neexistovala kosmická pevnost takových rozměrů.

Atlanův space jet byl sestřelen, i když byl normálně veliký a pevnost s největší pravděpodobností podléhala tisícinásobnému zmenšení. Tak bylo možné udělat si obrázek o zničující síle tohoto supertechnického giganta.

Kdyby se pevnost ve své normální velikosti objevila v galaxii, jistě by bylo třeba nasadit velkou část solární flotily, aby ji přemohla. A i tak by byl úspěch Pozemšťanů pochybný, neboť nikdo nevěděl, jakými zbraněmi pevnost disponuje.

Atlan bez přemýšlení zareagoval, stlačil páku a přinutil OLDTIMER k prudkému klesání.

„Tak je to dobré, pokračujte a nad nejbližším pohořím naberte výšku," ozval se Tolot. Zdálo se, že je ztělesněný klid, i když i on fascinovaně hleděl vzhůru.

Za Atlanem letěly oba ostatní stroje. Miko Shenon, muž, který byl pro neuposlechnutí rozkazů už několikrát degradován z velitele křižníku na seržanta, stáhl obličej a ohlédl se. Melbar Kasom klečel v úzké kabině a držel se držadel vpravo i vlevo. Ostatní si pevnosti nevšíмали.

„Dobrá práce," zakřenil se Ertrusan. „Nelokalizovali nás."

„Hned jsem si to myslel," tvrdil Shenon. „Nebo už jste někdy zahlíd na obrazovce komára?"

Kasom se znovu posadil a opatrně natáhl nohy před sebe. Jeden ze spících mužů něco zabrblal a otočil se na druhý bok.

„Zatraceně, to se nemůžou dát dohromady?" zlobil se Kasom. „Když jsme před osmi dny vyráželi, měli síly jako..."

„...etruský přeborník ve všech třídách," dořekl Shenon.

Kasom sraštil čelo.

„Miko, kdypak jste byl naposledy degradován?" zajímal se.

Shenon vytáhl stroj výš. Pevnost byla stále ještě vidět.

„To už ani není pravda," povzdechl si Shenon. „Čekám teď na další povýšení. Podle postupu mi přísluší."

Kasom se smířlivě zasmál. Shenon byl velice zvláštní typ. Patřil k těm Pozemšťanům, s nimiž bylo možné vybudovat světovou říši.

„Zajímalo by mě, co mají ti chlapíci za lubem s naším shiftem," řekl pak. „Jestli ho najdou a zničí, můžeme se připravit na to, že ANDROTEST III ztroskotá. Mimochodem, kdo

mu velí?"

„Nemám ponětí. Ani Kotranov to neví. Rozvědka hledala vhodného člověka."

„Každý Ertrusan by se na to hodil," zabručel Kasom.

Kurs drželi přímo na jih. Arkonidan se snažil za každou cenu zabránit lokalizaci. Chtěl se později stočit velkým obloukem na západ a přistát v údolí.

Jen Icho Tolot byl nespokojený. Jeho mozek už zase počítal. První výsledky ho přiměly k dalším výpočtům. Byl neobyčejně precizní.

Konečně došel Tolot k závěru, že pevnost tři OLDTIMERY přece jen zaměřila! V infračervené oblasti spektra zářící výfukové plyny nemohl nikdo přehlédnout, ze všeho nejméně však zaměřovač lodi, jejíž posádka s největší pravděpodobností našla prostředky a cesty, jak odstranit poruchy vzniklé v důsledku zmenšení.

Po půl hodiny začal Atlan klesat. Nad CRESTEM II se zastavil a cítil, jak mu zvlhly oči. Jeho extramozek, část separátního mozku aktivovaného před mnoha tisíci let, se ozval:

Oni CREST najdou. Dost dlouho vás trpěli. Vysílání bylo tou kapkou, kterou pohár přetekl. Promluv si s Haluťanem.

Po zuby ozbrojení vojáci z CRESTU II vytvořili dole kordon. Dívali se vzhůru a tiskli své staromódní raketové zbraně s takovou rozhodností, jako by si opravdu mysleli, že se s jejich pomocí mohou bránit monstróznímu protivníkovi.

Tolot vystoupil z letadla jako první. Když ho muži uviděli, pozdravili svého halutského přítele s takovým nadšením, že byl obr celý bez sebe dojetím. Málokdy předtím cítil Icho Tolot tak jasně, jak moc miluje malé, tělesně slabé Pozemšťany, jejichž rod si vybral jako náplň své vědecké práce.

3.

Už nebylo třeba, abych uposlechl rady svého extramozku a promluvil si s Icho Tolotem. Nebylo už ani nutné přesvědčovat Perryho a ostatní Pozemšťany o nutnosti evakuace, která by - podle mého tajného plánu - vedla k tomu, že bychom se zcela vzdali CRESTU II.

Považoval jsem za rozumné vyklidit loď, dokud pevnost znovu nezmizí. Určitě by neškodilo, kdybychom v případě eventuálního útoku v CRESTU II nebyli.

Předtím by bylo třeba dostat do bezpečí OLDTIMERY a odpovídající zásoby pohonných hmot.

To byly věci, o nichž jsem chtěl hovořit s Tolotem. Možná ho napadlo totéž. Museli jsme se pokusit znovu získat shift, avšak teď s celou posádkou. Zásoby potravin v shiftu měly ještě svůj původní objem. Mohli jsme z nich žít léta.

To vše se ale ukázalo jako zbytečné! Moje starosti o osud CRESTU II a úvahy o tom, že Perry můj plán jistě odmítne, byly přerušeny už v zárodku.

Na evakuaci bylo pozdě.

Před pěti minutami vzplál jižní horizont. O několik vteřin později vystřelil do vesmíru oranžový energetický paprsek. Tam se dostal do kontaktu s jedním ze sluncí. Jižní polární stanice začala pracovat.

Věděli jsme ze smutných zkušeností, že to znamená přílet nebo odlet neznámého tělesa. Mlčky jsme stáli a pozorovali gigantickou pevnost. Transportní paprsek po chvíli vyhasl stejně rychle, jako se objevil.

„Jsou tu," řekl Rhodan, jehož tvář se podobala popelavé masce. „Snad nás ještě nezaznamenali na svých obrazovkách."

Pevnost se teď vznášela nad námi. Mohli jsme rozeznat osm paprsků, z jejichž koulí nepřetržitě tryskaly jasné proudy energie. Země se otřásala příšerných hlukem.

Po dalších pěti minutách atomová bouře ustala. Nad pohořím žhnul vzduch. Teplé tlakové vlny zalévaly údolí a roztřáslly CREST II.

„Zničí šachtu!“ vykřikl Haluťan.

Poslední možnost záchrany zmizela jako odváta větrem. Každý z nás pochopil, že pevnost roztavila šachtu - jedinou cestu, kterou jsme se mohli podruhé dostat až k shiftu.

Tolot nás beze slova vstrčil do CRESTU II za zavřel výpusť. Ještě naposledy jsem se ohlédl. Pevnost teď stála nad severním výběžkem hor a téměř se dotýkala jejich hřebene.

„Tahle podívaná stojí za to,“ prohlásil Melbar Kasom s neuvěřitelným klidem. „Rád bych věděl, kdo tu věc vlastně řídí - a jak ji řídí. Wuriu, vidíte něco?“

Mutant stál trochu stranou a upřeně se díval na kovové pláty výpusti.

„Ano,“ odpověděl. „Letí přímo na nás, ale nestřílí.“

„Toho jsme si taky všimli!“ odsekl jsem podrážděně. „Pročpak náš vrchní inženýr nezapojí konečně nouzové agregáty, abychom mohli na obrazovkách sledovat, co se venku děje?“

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Pořád ještě doufá, že nás pevnost neobjeví. I ten nejmenší zdroj energie by nás mohl prozradit. Také to považuji za možné.“

„Co? Že nás *nelokalizují*“

Perry se ke mně otočil. Byl velice bledý. Nevšiml si, jak jsem zoufalý? Jak moc doufám, že má pravdu?

„Rozkazy, od koho mají rozkazy?“ skočil do hovoru Perry.

Icho Tolot nám vzal poslední iluze.

„Už nás objevili, pane! Nejspíš už delší dobu věděli, kde CREST II je. Proč na nás ještě nezaútočili, je jiná otázka. Předpokládám ale, že teprve nyní dostali příslušné rozkazy. Zdá se, že posádka pevnosti nás nechávala na pokoji, protože nás vzhledem ke zmenšení považovala za nepodstatný faktor. To je výsledek mých propočtů, pane.“

Vtom jsme zaslechli tiché vrčení. Vrchní inženýr, major Hefrich nechal zapnout nouzové agregáty. Obrazovky se rozsvítily.

„Zdá se, že major Hefrich je stejného názoru,“ řekl Haluťan.

„Kdo jim dává rozkazy?“ zopakoval Perry svou otázku.

„Ti, jimž říkáme Mistři ostrovů,“ vysvětlil Haluťan. „Transportním paprskem byl do pevnosti vyslán kurýr.“

„Dosud jsem se domníval, že posádka pevnosti jsou Mistři ostrovů,“ zamumlal Perry zamyšleně. „Jste si jistý?“

Haluťan přikývl.

„Jsem si naprosto jistý,“ řekl. „Posádka pevnosti přijímá rozkazy. Skuteční vládcí Mlhoviny Andromeda vypadají úplně jinak. Je mi líto, pane. Dovolíte, abych se teď vzdálil? Snad pro vás díky svým tělesným předpokladům budu moci ještě něco udělat.“

Gigant se otočil a zmizel. Věděl jsem, že Haluťan teď použije svůj podivuhodný metabolismus. Kdybychom ho neměli na palubě, přišli bychom o život už ve smrtící soustavě Twin.

„Měli jsme včas utéci a vzdát se CRESTU II,“ řekl Rhodan tiše. „Teď už je pozdě.“

Usmál jsem se na něj a on pochopil, že jsem si rovněž pohrával s touto myšlenkou. Položil mi ruku kolem ramen a pohlédl mi do očí. Obličej se mu uvolnil. Byl teď opět velkým, důstojným Pozemšťanem.

„Nechtěl jsi o tom mluvit, vid', příteli?“ řekl nešťastně. „Přidělal jsem ti dost starostí. Nejdřív jsem se i přes tvé varování přiblížil k povrchu a pak jsem vysílal ze shiftu. Nevím, co bych řekl, kdybys mě vyzval, abych obětoval loď.“

„Nebyl na to čas, jinak bych to rozhodně zkusil. Protivník byl příliš rychlý. Zapomeň na to, Perry! Podívej se na své lidi! Nikdo nepanikaří, nikdo neproklíná blížící se smrt.“

„Snad v ní vidí vykoupení. Není moc krásné, žít jako mikrob.“

Uslyšeli jsme hlas Cera Wifferta. Stál asi sedm set metrů nad námi ve velké kupoli a

snažil se o nemožné.

„Zamířit... Pal!“

Usmál jsem se. Zaplavil mě zvláštní pocit klidu. Takhle má skončit můj život, dlouhý deset tisíc let? Tady, na světě uprostřed prázdnoty, který se kdysi nacházel na kraji tajemné Mlhoviny Andromeda?

S tím jsem nepočítal, když jsem kdysi dostal od neznámé inteligence buněčný aktivátor. Nositelé aktivátoru mohli zemřít jen v důsledku vnějšího násilí. A to násilí se teď ve formě gigantické pevnosti vznášelo nad námi.

Nemohl jsem déle přemýšlet o našem osudu. Monstrum zahájilo palbu.

Před očima se mi míhaly blesky, explodovaly ohnivé koule. Než jsem ztratil vědomí, uvědomil jsem si, že nejsme ostřelováni střelami na termické nebo strukturní bázi. Na hrudi se mi usadili neviditelní titáni. Byl to stejný pocit, který poznali muži jako Perry Rhodan, když se svými primitivními raketami poprvé doletěli ze Země na Měsíc.

Tenkrát, v roce 1971, ještě neexistovaly neutralizátory tlaku. Přetížení bylo třeba vydržet.

4.

Organický počítač v Tolotově mozku dal impuls. Impuls přijalo několik málo buněk ještě na organické bázi, vyhodnotilo ho a předalo dál.

Organismus halutského obra se začal měnit zpět na normální organickou hmotu. Icho Tolot zkusmo pohnul údy. Poslouchaly bezvadně. Tolot přestál obrovské přetížení bez potíží. Sám pro sebe se zasmál.

Jeden z mužů, ležících v bezvědomí na zemi, se náhle pohnul. Byl to Ertrusan Melbar Kasom, jehož tělo bylo zvyklé na přitažlivost o síle 3,4 g. Znamenalo to, že jeho organismus zdaleka tolik netrpěl, jako organismus běžného Pozemšťana.

Melbar nevedl zbytečné řeči, jako specialista USO už zažil podobné situace příliš často, než aby se ještě divil.

„Čím nás vyřadili? Šokovými zbraněmi?“

„Ne, vůbec žádnými zbraněmi. Vyslali k nám transportní paprsek a silou asi padesáti g nás přitáhli k sobě. Jsme v pevnosti.“

Tolotovo sdělení bylo tak překvapivé, že se Kasom zapotácel.

„Co budeme dělat?“ zašeptal.

Tolot se bleskově rozhodl:

„Zkontrolujte Rhodanův, Atlanův a Sengův skafandr! Vezmeme je s sebou, až budeme opouštět loď.“

„Považujete to za nezbytné?“

„Rozhodně. Posádka pevnosti se bude zajímat o naše lidi. Pak už musíme být venku. Počkejte tady. Prozkoumám situaci.“

Kasom se podíval na hodinky. Měli asi deset minut času, možná čtvrt hodiny. Tolot měl pravdu: až přijdou neznámí, musí být schopní odporu a velitelé venku. Nikdo nemůže vědět, co mají s posádkou CRESTU II v plánu.

Kasom přezkoušel Atlanův skafandr. Přitom ho napadlo totéž, jako Tolota, hned když se probudil:

Jak byla v pevnosti vytvořena umělá atmosféra? Byl to kyslík? Nebo něco jiného?

Melbar právě dokončil prohlídku Sengova skafandru, když se Halut'an vrátil.

„Můžete Senga nést? Myslím tím, jestli ho můžete nést hodně rychle? Musíme použít nákladní výtah. Venku je pořádné horko. Osmdesát sedm stupňů Celsia. Atmosféra se skládá z velké části z vodíku. K tomu silné znečištění methanem a amoniakem. Amoniak převažuje. Zavřete si helmu.“

Kasom se na nic neptal. Když se Tolot jednou rozhodl, byly všechny námitky zbytečné.

Melbar naložil Atlana a Rhodana Tolotovi na záda a upevnil je tam. Pak si přehodil přes ramena mutanta-zírače a běžel za Tolotem.

Antigravy nefungovaly. Mechanický nákladní výtah byl napájen z nouzových agregátů, takže jezdil dál. Zdálo se, že v CRESTU II jsou naživu jen dva giganti. Jinak se nic nepohnulo.

Jízda trvala jen několik vteřin. Kdyby použili nouzové schodiště, ztratili by cenný čas. Dole vyskočili z výtahu a utíkali k výpusti pro mužstvo. Tolot stlačil knoflík hydrauliky. Melbarovi se zdálo, že to trvá věčnost, než se přepážka odsunula. Dovnitř zasvítilo načervenalé světlo. Vzduch byl těžký a bezpochyby jedovatý. Tolot zamával. Kasom přidal do kroku.

Ocitli se v největší hale, jakou kdy Kasom viděl. CREST II byla očividně umístěna ve skladišti pod spodním okrajem hlavice kola. Strop haly byl dvakrát vyšší než CREST II, měřící patnáct set metrů. Znamenalo to, že neznámí konstruktéři považovali za nutné postavit sál o výšce tří kilometrů a stejném průměru.

Proč? K čemu bylo tak nesmírné skladiště? Co se stalo v dávných dějinách planety Horor? Měli tu snad lodě dvakrát větší než je CREST II?

Kasom pospíchal dál. Tolot proběhl halou rychlostí sto kilometrů za hodinu. Takovému tempu Ertrusan nestačil. Tolot se ukryl za cize vypadajícím strojem. Byl dost velký na to, aby se tu schoval celý pluk.

Ozval se Atlan. Otázkami ztrácel ještě méně času než Ertrusan.

„Řekl bych, že jsme v pevnosti. No, je to lepší než být mrtvý. Je posádka CRESTU II ještě v bezvědomí?“

„Měli by se brzy probrat, pane,“ řekl Kasom šeptem. „Vzali jsme s sebou jen vás, šéfa a Wuria Senga. Tolot čeká, že přijdou loď prohledat.“

„To nepochybně, i když si dávají na čas. Je atmosféra jedovatá?“

Tolot to potvrdil. Atlan vstal, ale zatočila se mu hlava a rychle si zase sedl.

„Promiňte,“ řekl. „Ti neznámí přece jen nejsou tak lehkomyšní, jak jsem si ještě před chvílí myslel. Perry bude jistě potřebovat ještě čtvrthodinku, než se vzpamatuje. Je dobře, že jste nás vzali z lodi. Tady venku je to bezpečnější. Je to hangár?“

„A jaký, pane,“ potvrdil Kasom. „Už jste si všiml, že pevnost rovněž podléhá zmenšovacímu faktoru? Kdyby to tak nebylo, sotva by CREST II sahala do poloviny téhle haly.“

„Je to mnohem míň, než polovina,“ opravil ho Tolot. „Ale máte pravdu! Pevnost byla rovněž tisíckrát zmenšena. Je vám teď lépe?“

„Ano, jde to. Navrhuji, abyste se ujal velení. Jste jediný, kdo dokáže situaci plně zvládnout. Co navrhuje?“

Icho Tolot se tiše zasmál. Málokdy předtím se jeho charakteristický bojovný duch a touha po dobrodružství hlásily ke slovu tak, jako teď.

„Díky za poklonu. Chtěl bych tu počkat, dokud ti neznámí nezačnou být aktivní. Už by to nemělo dlouho trvat, určitě umějí odhadnout, jak dlouho bude posádka v bezvědomí. Pak něco podniknou a my bychom to měli sledovat.“

Atlan souhlasně přikývl. V následujících minutách podruhé zkontrolovali skafandry. Všechny byly vybaveny chemickými raketovými zbraněmi. Pokud by neznámí nebyli o moc vyšší než Tolot nebo Kasom, mohly by zbraně být dost účinné.

Kontrola skončila. Čekali na něco, co nemohli ani změnit, ani zastavit. Nezbylo jim nic jiného, než si najít co nejlepší úkryt a doufat, že je neznámí při prohlídce nenajdou. Cizinci přece nemohli vědět, byla-li na palubě CRESTU II úplná posádka.

A nebo přece...?

Jsou tu snad někde kamery, které je zaznamenaly?

Nesmysl, to už by byli tady! poučil Atlana extramozek. *Podceňují vás!*

Také Haluťan došel ke stejnému závěru, jen s tím rozdílem, že jednotlivá fakta propočítal mnohem pečlivěji, než admirál.

Atlan si uvědomil, že Icho Tolot se teď víc než kdy jindy podobá nestvůře. Otrásl se. Zdá se, že neznámí nevědí, koho si to přivlekli do lodi. Tolot je nebezpečný, i když jeho superzbraně nefungují.

* * *

Kapitán Cart Rudo byl po Melbaru Kasomovi druhý člověk, který se probral z bezvědomí.

Jeho první reakce byla typická pro zodpovědného velitele. Ještě než jeho omámené smysly začaly znovu jasně pracovat, stiskl poplašný knoflík pro medicínskou centrálu robotů.

Nic se nepohnulo. Pozitronické mozky medicínských robotů v důsledku nedostatku energie vypadly již před týdnem.

Cartu Rudovi chvíli trvalo, než si to uvědomil. Potlačil bodavou bolest, která mu mučila celé tělo. S námahou vstal a ohmatal si ruce a nohy. Pak se rozhlédl kolem sebe. Když uviděl posádku v bezvědomí, uvědomil si, co se stalo. Jeho symptomy jednoznačně dokazovaly, že CREST II nebyla napadnuta energetickými zbraněmi.

Kapitán Cart Rudo byl jedním z nejschopnějších vesmírných důstojníků celého lidstva. Jinak by také nebyl velitelem vlajkové lodi solární flotily!

Teď, když byl docela sám vzhůru, dovolil si kapitán něco, co by si v přítomnosti svých podřízených nikdy nedovolil: ušklíbl se! Domníval se totiž, že právě odhalil mezeru v protivníkově plánu. Zdálo se, že neznámí netuší, že na palubě CRESTU II jsou přinejmenším dva přízpůsobiví Pozemšťané, jeden Haluťan a jeden Arkonidan, kteří na tlakový šok nereagují tak, jak lze očekávat od běžných lidí.

Kapitán Rudo přistoupil k velitelskému pultu a sedl si do svého křesla. Zde se sbíhala nejdůležitější vedení celé lodi. Odsud mohl také ovládat nouzové agregáty. Rudo zvýšil výkon turbín až na čtyřicet tisíc otáček. Výroba proudu vzrostla. Potom zapnul osm vnějších kamer a vyžádal si automatickou analýzu vnějších podmínek.

Jeho tušení se potvrdilo. Byli v obrovském hangáru v pevnosti. Interkomem vyvolal Melbara Kasoma a Icho Tolota. Nehlásili se. Rudo své volání zoufale opakoval. Když nedostal žádnou odpověď, vstal a pospíchal k automatické kontrole výpusť. Dva signály mu potvrdily, že asi před deseti minutami byla otevřena malá výpusť pro mužstvo a pak zase zavřena.

Epsalan pochopil, proč se oba obři nehlásí a znovu se ušklíbl.

Icho Tolot a Melbar Kasom určitě z lodi neodešli sami. Pravděpodobně s sebou vzali Perryho Rhodana a Atlana. Cart Rudo si vydechl. V té chvíli pro něj nebylo příliš důležité, co přinese budoucnost. Když jsou Tolot a Kasom venku, je stále ještě naděje.

Přemýšlel tedy, co by mohl sám udělat. Mužům v bezvědomí nemohl nijak pomoci. Probudí se po čase sami. Pravděpodobně budou mít všelijaké zhmožděnin a odřeniny, které bude třeba ošetřit, ale na to je dost času.

Rudo se rozhodl nasadit interní defenzivní zbraně bojové lodi. Když udělal vše, co bylo v jeho silách, aby ochránil svou loď, prohledal pomocí vnějších kamer její okolí.

Neviděl nic, co by ho vážně znepokojovalo. Jistě, situace byla nebezpečná a neprůhledná. Ovšem, říkal si Epsalan, *pořád ještě jsme naživu a zatím to nevypadá tak, že by byla CREST II zasvěcena zkáze.*

Pak uviděl něco neuvěřitelného. Byli-li normální obyvatelé Země tak zvyklí na cizí formy života, že se při spatření mimozemšťana sotva otočili, pro velitele vlajkové lodě solární flotily to platilo dvojnásob. Tohle tedy Carta Ruda nešokovalo. Bytosti, které se náhle objevily v hangáru, nebyly neobvyklejší nebo snad monstróznější než dejme tomu Haluťané.

Byly dokonce podstatně menší a postavou více podobné lidem, než čtyřruký obr. Přesto byly podivnější!

Proč měl Cart Rudo tenhle dojem, sám nevěděl. Ani mu nezbyl čas o tom přemýšlet.

Upřeně zíral na obrazovku. Cizinci byli v průměru 2,20 metrů vysocí a 1,50 metru širocí v ramenou. Měli krátké, silné nohy. Jejich paže byly dlouhé, sahaly až ke kolenům zdálo se, že v nich nejsou žádné kosti. Podobaly se elastickým svazkům svalů a zužovaly se jako trychtýře směrem k rukám se šesti prsty.

Oba palce, mezi nimiž byli čtyři prsty, rovněž bez kostí, by Cart Rudo ještě označil za „lidské“ hlava se mu naproti tomu zdála monstrózní!

Automatická analýza mu toho o neznámých řekla hodně. Nedýchali kyslík! *Možná, uvažoval velitel, se mi právě proto zdají být tak nelidští.*

Nelidský dojem ještě podtrhovala hlava. Byla to spíš 1,50 metru dlouhá boule, která od temene klesala v úhlu asi čtyřiceti pěti stupňů k ramenům, s nimiž byla pevně spojena. Nahoře na čele seděly čtyři oči. Byly kulaté, měly v průměru asi šest centimetrů a dvě panenky.

Nosní a ušní otvory Rudo neviděl, zato asi dvacet centimetrů široká ústa s extrémně tenkými rty přehlédnout nemohl. Byla umístěna tam, kde hlava přecházela v široká ramena.

Rudo zaklel, když se v hangáru dalo do pohybu několik strojů. Za volantem seděly ony monstrózní bytosti. Zdálo se, že jde o pojízdné kanóny. Velitel se v počínající panice rozhlédl kolem sebe. Téměř všichni členové posádky byli ještě v bezvědomí. Jen pár mužů, mezi nimi první důstojník, jevíli první známky života.

„Huisi - probud'te se!“ zařval plukovník. „Vzpamatujte se! Připravte raketomety!“

První důstojník jen zasténal a hlava mu opět klesla. Rudo se třásl vzteky a dál sledoval obrazovku. Cizinci se blížili. Viděl jejich blýskající se oči a šedivou kůži, která se téměř nelišila od barvy uniform.

Obrovské kanóny zatočily doleva. Rudo netušil, že si díky tomu pět členů posádky jeho lodi ulehčené vydechlo. Nevěděl ani, že jeden muž utrpěl takový šok, že se mu udělalo zle.

Cart Rudo myslel jen na to, jak by se mohl vyhnout nadcházejícímu ostřelování. Byl z toho téměř šílený, žádného Epsalana nemohlo nic rozčilit víc, než bezmocné čekání na věci, na kterých nemohl nic změnit.

Ještě jednou křikl na svého prvního důstojníka. Pak si všiml fialových záblesků. Vycházely z hlavní pojízdných kanónů.

Cart Rudo si uvědomil symptomy začínající narkózy. Necítil bolest, jen byl najednou strašně unavený. Nevydal ze sebe ani hlásku a zhroutil se v křesle.

Něčeho si však ještě stačil všimnout: CREST II nebyla ani tentokrát napadena ničivými zbraněmi!

5.

Člověk by na mém místě reagoval jinak! Nadával by podle svého temperamentu a vzdělání, zatnul by beze slova pěsti a nebo - kdyby byl mimořádně citlivý - by padl do bezvědomí.

Vnější tlak byl vysoký, naše těla se však přizpůsobila. Kdybychom se chtěli vrátit do CRESTU, museli bychom nějakou dobu strávit v přetlakové komoře.

Perry Rhodan se poprvé pohnul. Wuriu Sengu byl stále v bezvědomí, i když patřil k nejodolnějším mutantům ve sboru. Proto ho také Tolot vzal s sebou. Sengův citlivý mozek bude ale potřebovat ještě alespoň deset minut, než se znovu bude moci dát do práce.

Tolotovi a Kasomovi se ulevilo, když pojízdné kanóny změnily směr. Přijeli ze zeleného sektoru. Protože jsme si našli úkryt v červeném sektoru, tedy přímo naproti, byli bychom při eventuální palbě přímo v palebné linii.

Třáslý se mi ruce. Můj extramozek se neozýval. Tušil jsem, že zoufale hledá řešení. Klekl

jsem si a natáhl se trochu dopředu.

Ano - to byli oni! Ti nejzavilejší, nejzatvrzelejší, nejschopnější, nejinteligentnější a nejodolnější nepřátelé, které kdy Velké impérium starých Arkonidanů mělo!

To byly bytosti, s nimiž jsme svedli největší vesmírnou válku arkonidských dějin. Monstra, která kladla vajíčka, své potomky pak kojila a představovala tak mezi národy galaxie biologickou zvláštnost.

Dlouhá léta jsem proti nim bojoval coby velitel arkonidské elitní flotily. Maahkové nás nejprve zdecimovali a poté ještě jednou rozprášili, protože jsme jako humanoidní bytosti nebyli schopni doplňovat tak rychle posádky raket, jako oni, kteří dosáhli pohlavní zralosti v pouhých třech a půl měsících a pak byli schopni produkovat až devět vajec.

Jiný pojem než „produkovat“ naši vědci nikdy nepoužili. Snad to nebylo biologicky přesné, zato to odpovídalo skutečnosti.

Maahkové žili na vodíkovo-methanovo-amoniakových světech s teplotami mezi sedmdesáti pěti a devadesáti šesti stupni Celsia. Jejich tělesná chemie se zakládala na křemíku a oxydanty, které potřebovali ke svému převážně vodíkovému dýchání, získávali z potravy.

Odkud sem přišli? Jak se dostali do pevnosti a kdo ji vůbec postavil? Znal jsem podrobně každý typ jejich tehdejších lodí. Takovéhle nikdy neměli.

Jak se dostali do kosmického prázdného prostoru a proč fungovali jako strážci povrchu nepochopitelného světa v ještě nepochopitelnějším systému?

Když mě před deseti tisíci lety pozemského času stáhli s bojovou flotilou z fronty a dali mi rozkaz vydat se do Sluneční soustavy, abych urovnal nepokoje mezi místními arkonskými kolonisty, začínalo se arkonské impérium už otřásat v základech.

Později se mi podařilo získat plány nejtajnější zbraně našich dějin a kurýrním křižníkem je poslat na Arkon. Jednalo se o takzvané konvertorové dělo.

Moje flotila byla zničena bytostmi z druhé časové roviny a já musel začít své putování pozemskými dějinami, které trvalo deset tisíc let.

Jak jsem se později dozvěděl, arkonští vědci konvertorové dělo sestrojili a tak úspěšně použili proti Maahkům, že jsme je v rozhodujícím okamžiku dokázali porazit.

Za časů arkonského robota-regenta jsem obdržel zprávy, ze kterých vyplývalo, že naše flotily Maahky zcela vymazaly.

A nyní se objevili znovu! Udělalo se mi zle, když jsem pomyslel na příšerné nebezpečí, které galaxii hrozilo od těchto neuvěřitelně bojovných a inteligentních bytostí.

Podařilo se mi potlačit tíživé otázky. Bylo zbytečné ihned po prvním odhadu situace začít se zoufáním. Musel jsem se smířit se skutečností, i když byla jakkoli neuvěřitelná.

Děla začala pálit. Byla zcela nehluchá. Ultravětlné proudy energie narážely na CREST II.

Asi po pěti minutách ostřelování přerušili. Maahkové však jednali jinak, než bych byl očekával. Neměli v úmyslu vstoupit do CRESTU II!

Přiskočil jsem k Perrymu Rhodanovi a strhl ho k zemi. Právě se probral a chtěl vstát, aniž jsme si toho všimli.

Tolot a Kasom pozorně sledovali situaci. Zdálo se mi, že jsem v Tolotových červených očích zahlédl výraz překvapení. Nebo jsem se mýlil?

Motory děl způsobily takový hluk, že jsem si mohl troufnout oslovit své druhy. V mé tváři se muselo zračit zděšení a hrůza.

„Zpátky!“ křičel jsem. „Okamžitě zpátky! To jsou Maahkové, rozumíte? Maahkové! Bytosti, které nás před deseti tisíci lety málem zničily, kdybychom nesestrojili konvertorová děla. Tak se přece zase schovejte, Tolote!“

Rhodanův obličej měl barvu žlutého vosku. On, Kasom a Sengu věděli z mého vyprávění velmi dobře, co si mají o Maahcích myslet.

V porovnání s nimi byli Skokani, Akonané i nehumanoidní Bluesané zcela neškodní.

„Musíte se mýlit!“ tvrdil Tolot. Z toho jsem usoudil, že mu historie nejkrvavější ze všech

vesmírných válek není neznámá.

„Jsou to Maahkové!" přesvědčoval jsem je naléhavě dál. „Nevím, proč jsou tady, odkud přišli a čí povely poslouchají. V každém případě jsou tu. Určité věci jsou mi ale jasné. Považují posádku CRESTU II za Arkonidany. Nevědí, že Pozemšťané jsou daleko odolnější než Arkonidané. Ne, nedívejte se na mě tak. Já jsem se z bezvědomí probral tak rychle jen proto, protože mám extramozek. Dostali ho jen vysocí arkonští velitelé a příslušníci tehdejšího vládnoucího rodu. Běžní příslušníci mého národa by po tlakovém šoku byli ještě hodiny v bezvědomí. Zpátky! Jestli nás najdou, je konec! Ano, plukovníku Melbare Kasome, vy také! Maahkové jsou zvyklí na přitažlivost mezi 2,9 až 3,1 g. Dva Maahky byste za určitých okolností mohl přeprat, ale tři s vámi budou hotovi raz dva. Tolote, nebezpečí hrozí i vám. Ještě jednou vám říkám, že tenhle národ byl ten nejtvrdší protivník, jakého jsme kdy měli!"

Rhodan zatáhl Wuria hlouběji do úkrytu. Rychle pochopil, jaké nestvůry jsou našimi protivníky.

Tolot se mimoděk přikrčil. Jeden nehumanoidní gigant se díval na jiné, kteří na rozdíl od něj nedýchali kyslík. Tato skutečnost vedla už odjakživa k enormním rozdílům v názorech. My Arkonidané jsme uznávali každou bytost, pokud dýchala kyslík. Bytosti, které dýchali jiné plyny, jsme sice také uznávali za inteligentní bytosti, ale okamžitě vyhodnotili jako nepřátele.

Perry Rhodan byl v tomto ohledu zcela jiného mínění. Zastával názor, že je třeba vycházet se všemi bytostmi, lhostejno, jak byly stvořeny.

Nu ano - on byl Pozemšťan! Lidé byli prostě svérázné bytosti. Nikdy nebylo tak docela zřejmé, je-li je třeba milovat nebo nenávidět. Já jsem se rozhodl pro lásku, neboť jsem měl pocit, že jsou na správné cestě. Nebylo přece nutné, abych opakoval chybu svých předků.

Děla se přiblížila. Teď, když mé vzrušení polevilo, jsem byl zase schopen střízlivě uvažovat.

Mluvil jsem perfektně jazykem kraahmak, a sice dialektem Maahků, které jsem proto dokázal snadno rozeznat od ostatních methanských národů.

Byla tu ještě další znamení, kterým však rozuměli jen zasvěcení. Roli hrál i tvar očí, jejich uspořádání a velikost dvojitých panenek.

Tolot ležel za mnou. Rhodan vytáhl zbraň a spolu s Kasomem byl připraven k palbě.

O několik vteřin později jsem měl stoprocentní jistotu - byli to skutečně Maahkové!

Moje fotografická paměť se okamžitě dala do práce. Bylo mi, jako bych teprve včera vyslyšel zajaté maahkské důstojníky. Hodnosti na jejich uniformách jsem dobře znal. Žloutek, symbol síly a plodnosti, nosili jen Maahkové a jen důstojníci. Tím jsem nabyl konečné jistoty.

Čekali jsme s tasenými zbraněmi, ale nikdo se o nás nestaral. Nikdo si ani nedal práci prohledat halu a pátrat po eventuálních uprchlících. To mě utvrdilo v domněnce, že Maahkové považují posádku CRESTU II za Arkonidany.

Dřív by mě toto podcenění mého národa hluboce zranilo. Teď jsem však už žádnou národní hrdost necítil. Byl jsem však velmi rád, že biologické a fyziologické vlastnosti Arkonidanů připisují Pozemšťanům. Kdyby tomu tak nebylo, nemohla by ani taková bytost jako Icho Tolot opustit CREST II, neboť v tom případě by Maahkové začali s podivným ostřelováním hned po tom, co nás vtáhli do pevnosti.

Tito chladní, zcela bezcitní logici, kteří nic nepřenechávali náhodě a i k sobě se chovali se stejnou tvrdostí, se normálně žádných chyb nedopouštěli. Bývalá arkonská tajná služba se při boji proti Maahkům musela zcela přeorganizovat. Jejich mentalita nám zůstala vždy cizí.

Dveře na druhém konci haly se opět otevřely. Děla zmizela.

Nic jsem nechápal! Proč nepronikli do CRESTU II? Icho Tolot to věděl.

„Uklidněte se," uslyšel jsem jeho hlas. „Podle halutských principů neexistují neřešitelné

situace. Mohu vám dát pár údajů."

„O Maahcích?" zeptal jsem se s nadějí.

„Ano. Znáám historii Metanové války. Moji předkové tu a tam zasáhli."

„Toho jsem si také všiml," zasmál jsem se hořce.

„Nebud'te malomyslný, Arkonidane! Vy znáte nezkrotnou touhu po dobrodružství a hlad po zážitcích, které jsou pro můj národ typické. Občas musíme opustit svůj svět, a následovat volání instinktu. Mí předkové se setkali jak s Maahky, tak s Arkonidany a bojovali s nimi. Bylo tomu tak vždy, když jsme si byli jisti, že se nevinnému národu děje bezpráví. Často došlo k omylům. Už byste na to neměl myslet. Jen jsme se účastnili, aniž bychom upřednostňovali tu nebo onu stranu..."

„Mluvte k věci," utnul jsem ostře jeho projev.

Perry se na mě káravě podíval. Tolot se ale neurazil. Rozuměl mému rozčilení. Omluvil jsem se.

„Zapomeňte na to, Atlane. Posádku pevnosti tvoří skutečně Maahkové. Otázka je, jak se sem dostali. Tenkrát, když arkonská flotila zaútočila s novou superzbraní, byli Maahkové nemilosrdně zničeni. Velké ofenzívě padli tenkrát nejdříve za oběť pochopitelně ty národy, které nebyly na takové výši, jako Maahkové. Vaši předkové nebyli útlocitní, Arkonidane! Zničit o jednu sluneční soustavu víc nebo méně - na tom jim nezáleželo."

„Vím to a je mi to líto. Právě proto jsem se pokusil uchránit lidstvo před podobným jednáním."

„To je záslužné. Jsem si jistý, že se několika maahkským posádkám podařilo přežít a uniknout. V té době Maahkové náhodou narazili na sluneční šestiúhelník. Snad byli pronásledováni. Byli strženi šestiúhelníkovým transponderem a dostali se do kontrolní stanice v Andromedě. Tam museli Mistři ostrovů zjistit, jak tvrdí bojovníci to jsou. Podle mě je možný jen jeden závěr: Mistři ostrovů se s Maahky spojili a přidělili jim určité úkoly. Jedním z nich je hlídání planety Horor."

Perry Rhodan uvažoval rychleji než já. Než jsem dokázal zformulovat své vágní podezření, vyslovil rozhodující otázku:

„To by znamenalo, že zkáze ušli jen příslušníci národa Maahků. A dále by to znamenalo, že posádka pevnosti představuje jen jejich zlomek! Jejich rozmnožovací schopnost je neuvěřitelná! I kdyby se tehdy před arkonskou flotilou zachránilo jen několik tisíc Maahků, musely by jich dnes být zase miliardy. Kde jsou? všichni v pevnosti?"

Podíval jsem se zoufale na Pozemšťana. Perry vyjádřil mou nejstrašnější obavu.

„Andromeda!" pronesl Melbar Kasom. Víc neřekl. Nebylo ani třeba.

„Pravděpodobně," potvrdil to Halut'an. „Skupina, s níž máme co do činění, možná už tisíce let nemá žádné spojení s ostatními Maahky. Řekl bych, že jsme v generační lodi, která pro její obyvatele znamená totéž, co pro jiné živé bytosti planeta. Tady se rodí, tady žijí a tady umírají. Určitě mají nějaký systém kontroly porodnosti nebo něco takového."

„Zabíjejí všechno, co považují za neschopné života nebo potenciálně škodlivé pro společnost," řekl jsem. „Tolote, podívejte se prosím do CRESTU II, co s ním udělalo to ostřelování. Okamžitě se ale vraťte. Potřebuji vědět, co jste zjistil. Třeba pak pochopíme, proč Maahkové nevstoupili do lodi. Něco se děje, to je jisté! Jen ještě nevím, co mají v plánu. Pospěšte si, prosím."

Čekali jsme. Řeči byly zbytečné. Pak náhle Perry prohlásil:

„Jestli Mistři ostrovů pošlou Maahky zpět do naší galaxie, a dají jim povel nás napadnout, čeká nás druhá Metanová válka."

Pak se staly dvě věci najednou: vrátil se Tolot a zároveň se ozval mutant. Wuriu Sengu pozoroval místnosti, ležící za stěnami hangáru.

„Pozor, loď startuje. Zatím se vznášela nad horami. Teď vertikálně stoupá. Víc bohužel nerozeznám."

„To stačí," zaburácel Tolot. „Posádka CRESTU II je ve stavu spánku podobném smrti. Nikdo tam není aktivní." Věděli jsme teď, proč Maahkové nepovažovali za nutné vstoupit do lodi. Muži z CRESTU II jim nemohli být nijak nebezpeční. Netušili jsme, na jak dlouho. Maahkové měli čas, spoustu času.

Gigantická vesmírná loď rychle stoupala. Při přetížení čtyři g nám to začalo být nepříjemé. Při deseti g Wuriu Sengu znovu omdlel. I já jsem pomalu ztrácel vědomí. Jen Tolot a Kasom to dokázali vydržet. Kam měla pevnost namířeno? Proč nás unesla? Neviděl jsem v tom žádný smysl.

* * *

Bolesti byly strašlivé. Mučily mě, procházely celým mým tělem. Zdálo se, že v soustavě Horor je nám souzeno přecházet z jedné mdloby do druhé.

Perry a Wuriu Sengu se také probudili. Když jsem se podíval na Senga, začal můj mozek bít na poplach. Jak to, že se citlivý mutant probral zároveň s námi? Tady něco nehraje!

Moje podezření ještě zesílilo, když bolesti náhle polevily a pak zmizely. Zmateně jsem se rozhlédl kolem sebe.

Byli jsme v kráterové krajině. Loď zmizela. Nebo...?

Po deseti vteřinách jsme věděli, co se stalo. Pevnost znovu nabyla svou normální formu, ale my jsme dál zůstali mikrotvory.

Znamenalo to, že jsme se náhle ocitli ve světě, který zřejmě podléhal tisícinásobnému zmenšení jen dočasně, aby po určité době znovu získal své původní dimenze.

Kráterová krajina byl optický klam. Dokud byla pevnost ještě zmenšená, bylo vše odpovídající. Hladká podlaha byla opravdu hladká.

Teď jsme viděli všechny póry, trhliny, praskliny, vypoukliny a promáčkliny jako by skrz tisíckrát zvětšující mikroskop. Bylo to zruďné.

Ze všech sil jsem se snažil ovládnout. Icho Tolot byl nápadně klidný. Znovu počítal. Perry Rhodan se dokonce dokázal pousmát.

„Na a co - na to bychom měli být už pomalu zvyklí! Ve sférách dutého světa jsme zažili podobné věci. Možná je to dokonce naše štěstí. V každém případě teď už přesně víme, proč Maahkové nevstoupili do CRESTU II. Nebylo to nutné. Věděli, že získají zpět svou původní velikost, jakmile se stáhnou z dosahu jižní polární stanice. Kdybychom věděli, jak se to dělá, vypadala by situace úplně jinak! Bohužel to nevíme. Ale je tu ještě něco...!"

„Co?" zeptal se Kasom.

„Vzdálili jsme se asi osm set metrů od lodi. Z našeho pohledu je to nyní osm set kilometrů! Jestli se do lodi nedostaneme do třiaadvaceti hodin, udusíme se. Naše zásoby vzduchu déle nevydrží."

Ozval se Halut'an:

„Dokončil jsem své výpočty. Věc je jasná. Pevnost vlastní zařízení, která posádce umožňují pobývat krátkou dobu v zóně vlivu multiplikátoru potenciálu na Hororu. Ta doba nesmí být překročena. To vysvětluje, proč se pevnost nad povrchem objevuje vždy jen na krátko, aby pak překvapivě zmizela ve vesmíru. Zmenšovací proces se v důsledku činnosti neznámých přístrojů stává nestabilním, a sám pomíjí, jakmile se pevnost vzdálí z dosahu multiplikátoru."

„Tenhle poznatek nám moc nepomůže," řekl jsem deprimovaně.

„Jistěže ne, ale je dobré vědět, jak to tu chodí. Od těchto skutečností se odvíjí také řešení jiného tajemství. Inteligentní bytosti, které kdysi obývaly povrch Hororu, byly vyhlazeny bytostmi ze třetí sféry pomocí multiplikátoru potenciálu poté, co se jim v důsledku neznámé jaderné reakce podařilo proměnit třetí sféru v radioaktivní peklo.

Je jisté, že posádka pevnosti byla spojencem obyvatel třetího patra. To střídání normální

velikosti a tisícinásobného zmenšení musí být vynálezem takzvaných pánů ze třetí sféry. Jiné řešení neexistuje. Protože ale Maahkové podléhají Mistrům ostrovů, můžeme předpokládat, že obyvatelé povrchu byli mocní a představovali akutní nebezpečí. Dokonce si myslím, že šlo rovněž o Maahky. Díky své enormní rozmnožovací schopnosti a technickému vědeckému vývoji byli tak nebezpeční a tak neposlušní, že Mistři ostrovů neviděli žádné jiné řešení, než dovolit použití multiplikátoru potenciálu. Pevnost sloužila vždy ke kontrole a pozorování. Její posádka se spojila s pány ze třetího patra, když se zjistilo, že ona sama na vojenskou moc obyvatel povrchu nestačí. Pak začal boj mezi dvěma skupinami Maahků. Se souhlasem pánů Andromedy byla použita zbraň třetí skupiny. My jsme se náhodou dostali do transmiteru Hororu a tím jsme byli zataženi do všech těchto událostí. Když jsme našli shift a začali vysílat signály, byli jsme náhle ohodnoceni rovněž jako nebezpeční. Přiletěl kurýr a posádka pevnosti dostala povel, aby nás zneškodnila. A to se také stalo."

Nyní jsme tedy věděli, co se na Hororu pravděpodobně stalo. O Tolotově výsledku se nedalo pochybovat. Byl jsem přesvědčen, že pozemské počítačové mozky by došly k témuž závěru.

Jak jsme ale měli za dvacet tři hodin urazit osm set kilometrů? Situace byla zoufalá. Přesto existovalo řešení, ale nechtěl jsem o něm mluvit. Představovalo by ztrátu Kasomova života...

Bylo to ale právě plukovník Melbar Kasom, kdo ho vyslovil! Mluvil klidně a tiše, téměř s jakousi tichou radostí.

„Bylo řečeno, co bylo třeba. Musíte se do třiačtyřiceti hodin dostat do CRESTU II. V pořádku - Icho Tolot je dost silný, aby unesl admirála Atlana, Prvního administrátora Perryho Rhodana a zvláštního důstojníka Wuria Senga. Oni tři dohromady váží včetně skafandrů a zbraní tolik, kolik já bez ochranného oděvu. To už je moc i na halutského obra, který navíc sám váží dvě tuny. Já...!"

„Mlčte, Kasome!" vyzval ho Perry ostře. „Nechci už o tom nic slyšet."

Ertrusan pokrčil rameny.

„Ale pane, proč ty okolky! Jen mě nechte domluvit. Musíte zpátky! Tolot vás, Senga a Atlana bez potíží unese. Bude pak sice moci urazit za hodinu jen padesát kilometrů, a ne sto, ale i tímto tempem budete v CRESTU II za šestnáct hodin. Já tu zůstanu a ...!"

„Nepřichází v úvahu, Kasome," přerušil jsem ho. „Musíme najít jiné řešení."

„Jiné řešení není, pane. Něco jste přehlédli! Vyrazím zároveň s Tolotem tempem, jaké dokážu po šestnácti hodin udržet. Až budete v CRESTU II, budu mít za sebou polovinu trasy, tedy čtyři sta kilometrů. Pak se Halut'an může vrátit a pomoci mi. Budeme ve spojení vysílačkami. Tolot mě bez problémů najde. No řekněte, nepromýšlel jsem to důkladně? Mám ještě šanci. S tím se musíme spokojit, nebo ne?"

„Dobře vymyšleno, Ertrusane!" zvolal Icho Tolot. „Za šestnáct hodin můžu být u CRESTU II, možná dokonce za patnáct. Pak budu potřebovat třicetiminutovou přestávku. To bude na obnovu sil stačit. Vy ale budete strašlivě vyčerpaný! Budu vás pak nést. Ne, neptejte se. Zvládnu to. Nebojte se, na loď se vrátíte živý! Vždyť mohu přinést nové kyslíkové lahve."

Tohle nikoho z nás nenapadlo - tak jsme byli vyčerpaní.

Pak už byl konec diskusí, každá minuta byla drahá. Tolot zkontroloval agregáty svého skafandru. Perry, Sengu a já jsme se mu vyšplhali na záda a pevně se připoutali k jeho širokým zadům. Pak Halut'an vyrazil.

Před námi se rozprostírala nekonečná rovina. Tolot byl stále rychlejší. Nakonec utíkal asi osmdesátikilometrovou rychlostí.

Kdesi daleko před námi byla CREST II.

Plukovník Melbar Kasom, specialista USO, byl na konci svých sil. Už nedlouho poté, co vyrazil, mu bylo jasné, že zamýšlené tempo neudrží.

Věděl to i Icho Tolot, ale z taktických důvodů o tom Rhodanovi ani Atlanovi nic neřekl.

Nikdo nepostřehl, že se oba giganti šepem domlouvali! Kasom nikdy nemohl během šestnácti hodin urazit čtyři sta kilometrů! I Tolotovi bude cesta trvat déle, než se předpokládalo. Atlan a Rhodan však byli příliš unaveni na to, aby toto záměrné oklamání postřehli. Tolot to však považoval za nutné. Věděl, že oba Pozemšťané - neboť Atlan byl už více člověkem, než Arkonidanem - by odmítli vydat se ke CRESTU II, kdyby pochopili, že Kasom je připraven obětovat svůj život.

Věc byla zcela jednoduchá: Kasomův organismus spotřebovával podstatně víc kyslíku než tělo běžného Pozemšťana. Čím rychleji se pohyboval a čím více se namáhal, tím víc kyslíku potřeboval.

K tomu bylo nutné vzít v úvahu enormní horko uvnitř pevnosti a také Kasomův neutuchající hlad. Každý Ertrusan byl mimořádně výkonný jedlík. Melbar už hodiny trpěl nedostatkem potravy a musel už využívat své organické rezervy.

Normálně by i jemu vystačily zásoby vzduchu na třiadvacet hodin, ale v důsledku mimořádné námahy jeho spotřeba prudce vzrostla. Melbar Kasom to věděl a Haluťan také. Kasom navíc tušil, že Icho Tolot bude potřebovat nejméně osmnáct hodin, aby se dostal k lodi.

Tak se stalo, že po šestnácti hodinách měl Kasom za sebou teprve dvě stě místo zamýšlených čtyř set kilometrů. Přesto byl vyčerpán k smrti.

Zásoby kyslíku se blížily k nule. Před očima měl červenou mlhu. CREST II byla ještě daleko, nekonečně daleko. I kdyby tam Haluťan už byl a vzdal se odpočinku, nemohl by se s kyslíkovými lahvemi vrátit včas, aby Ertrusana zachránil.

Ještě dvě hodiny pokračoval Melbar Kasom jako robot mechanicky v cestě. Pak si sedl na zem a hlava mu klesla. Už nezáleželo na tom, jestli urazí ještě pár kilometrů, nebo ne. Haluťan nemohl přijít včas.

Kasom unaveně mávl rukou. Bylo to gesto, které ještě nikdy neudělal. Ertruský specialista USO to vzdal.

* * *

Když se na obzoru objevily obrysy CRESTU II, dokázal Icho Tolot jen s námahou udržet tempo. Tři muži na jeho zádech už dávno pochopili, že Kasomovo vysvětlení bylo záměrným klamáním.

Uběhlo už osmnáct hodin od chvíle, kdy Tolot vyrazil na cestu. Atlan a Rhodan věděli, že Kasomovi už není pomoci. Obětoval se, aby oni mohli žít.

Všichni mlčeli. Když už byl Haluťan jen pár set metrů od CRESTU II, Wuriu Sengu náhle prudce vykřikl.

Atlan sebou trhl. Vnímal Wuriův vyděšený obličej a pak nataženou paži. Podíval se tím směrem a spatřil obrovskou obrazovku.

„Pozor!“ křičel mutant. „Pevnost startuje! Tak se přece podívejte! Míří ke sluncím Hororu!“

Na obrazovce, která byla ještě před chvílí tmavá, vzplála dvě ze tří sluncí soustavy Horor a prudce rostla. To znamenalo, že k nim pevnost míří neuvěřitelnou rychlostí. Mezi slunci vznikla oranžová energetická dráha.

„Transmitter se aktivoval,“ vykřikl Rhodan. „Tolote - co to znamená? Tolote...!“

Haluťan neodpověděl. Z posledních sil doběhl ke CRESTU II a vyšplhal po žebříku k výpusti pro mužstvo.

Výpust' se otevřela. Tři muži seskočili z Tolotových zad. Museli čekat na vyrovnaní

tlaků. Teprve potom se otevře vnitřní vpust'.

Trvalo to dlouho - příliš dlouho! Nikdo z nich už neviděl, co se děje venku. Konečně se vnitřní vpust' otevřela. Tolot jí prošel a klesl k zemi.

Rhodan, Atlan a Sengu zavřeli přepážku a konečně si sundali helmy. Čistý, svěží vzduch jim ochladil zpocené tváře.

„Okamžitě se jděte uložit!“ zvolal Halut'an. „Rychle, pevnost vlétá do transmiteru! Pospěšte si!“

Muži utíkali do vedlejší místnosti a připoutali se k lehátkům.

„Ale proč?“ ptal se Atlan. „Rozumíš tomu?“

„Ne,“ odpověděl Rhodan. „Možná si nás chce někdo v Andromedě prohlédnout a otestovat. Vyčkejme! Bez tak se nemůžeme bránit. Kde je asi Kasom?“

* * *

Stalo se něco neuvěřitelného: Melbar Kasom, nejsilnější a nejodolnější člověk v posádce CRESTU II se z transmitterského šoku probral dřív, než halutský gigant Icho Tolot!

Překonal 5D transmitterský šok dokonce tak rychle, že si nemohl vzpomenout, jestli opravdu byl ve slunečním transmiteru nebo ne. V první chvíli po probuzení hlasitě sténal bolestí, ale ne dlouho. Už při prvním zasténání si uvědomil nedostatek kyslíku. Byl také dost tvrdý na to, aby bolest vydržel.

Ještě než se probral Icho Tolot, udělal Melbar Kasom dvě věci. Lépe řečeno - jednu udělal a druhé si všiml.

Za prvé vyskočil a za druhé ke svému úžasu zjistil, že CREST II je jen pár set metrů od něj a že opět zaplňuje téměř polovinu hangáru.

To mělo dvojí vysvětlení!

Buď byla pevnost znovu tisíckrát zmenšena, a nebo lidé a věci, které lidé vyrobili, získali znovu svou původní velikost.

Kasom znovu zahulákal, tentokrát radostí a nadějí. Pak se dal do běhu. Za několik okamžiků byl u lodi a vyskočil deset metrů ke vpusti.

Když se ocitl ve vpusti, Icho Tolot se narovnal. Uslyšel Kasomův řev. Počkal, až se rozsvítí zelené světlo, rozevřel vnitřní vpust' a zíral do Kasomova obličeje.

„Ne!“ řekl Halut'an nevěřícně. „Ne!“

„Ale ano!“ zařval Kasom. „Nestůjte tu tak, uvažujte! Probral jsem se okamžitě po skončení transmitterského procesu. Proč? Má to co dělat se zmenšovacím procesem? Reagovaly moje atomy na šok jinak, než obvykle? Normálně musíme dát našim lidem narkózu, aby zvládli skok o statisíce světelných let. Teď jsem se okamžitě probudil. Tolote - máme opět svoji původní velikost, nebo byla pevnost znovu zmenšena?“

Tolot mlčel. Jeho mozek pracoval na plné obrátky. Než stačil cokoli říct, poskytl neživé stroje na palubě důkaz, že se stal zázrak.

Všechny stroje CRESTU II, které na Hororu vypadly, začaly náhle dunět. Hlavní pozitronika rozezvučela všechny sirény. Mechanické hlasy nejrůznějších počítačů začaly najednou podávat hlášení. Jaderné reaktory zahájily provoz. Automaty se zapínaly.

Kasom stále ještě řval. Mával oběma rukama na Halut'ana, který nakonec prohlásil:

„Uklidněte se. Vaše podezření bylo opodstatněné - Mistři ostrovů udělali rozhodující chybu, když nás spolu s pevností nechali překonat transmitterský skok. Fyzikální podrobnosti vám teď nebudu vysvětlovat. Je ale jisté, že potenciální zahuštění zasažených atomů bylo odstraněno obrovským nárazem při dematerializaci a následné rematerializaci. Tímto transportním procesem na 5D úrovni byl odstraněn vliv multiplikátoru potenciálu. Jsme zase tak velcí, jako před katastrofou.“

„Která tím pádem žádnou katastrofou není,“ radoval se Kasom. „Já...!“

„Prosím o klid!“ zvolal známý hlas. Ertrusan se otočil.

Admirál Atlan stál ve dveřích. Za ním byl Rhodan.

„Postarejte se o loď, vy blázne!“ křičel Atlan. „nebo jste zapomněl, že jsme v hangáru pevnosti? Připravte loď k boji, zjistěte, v jakém stavu je posádka a obsaďte můstek! Tak už zmizte!“

Kasom beze slova utíkal pryč. Atlan dodal:

„Pane Tolote, já se musím divit! Vaše vědecké výklady by snad snesly trochu odkladu, nebo ne? Byl bych vám vděčný, kdybyste mi mohl zjistit, jak se co nejrychleji dostaneme z pevnosti. Navrhují ostřelovat stěny hangáru termostřelami nebo dezintegračními děly, rozpustit je a vzniklou dírou zmizet. Propočítejte to, prosím!“

Icho Tolot poprvé ve svém životě neměl slov. Pak se rozesmál tak nahlas, že Atlan a Rhodan zmizeli ve vedlejší místnosti a zacpali si uši.

Wuriu Sengu se posadil na svém lůžku a zasténal.

Atlan k němu přistoupil.

„Wuriu, máme zase svoji normální velikost. Vaše paranormální schopnosti by měly zase fungovat. Vidíte něco?“

„Ano, dvě slunce, dvě žlutá slunce. Jsme mezi nimi. Všude v pevnosti leží Maahkové. Jsou ještě v bezvědomí. Pracují jenom automaty. Ani naši lidé se nehýbou. Proč jsme...!“

„Nestarejte se o to,“ požádal ho Perry vzrušeně. „Zdá se, že se okamžitě probrali jen ti muži, kteří předtím nebyli zasaženi oním záhadným narkózním ostřelováním. A to jsme my! Říkáte, že vidíte dvě žlutá slunce?“

„Ano, pane. Velký Jupiter - to je soustava Twin!“

Víc Rhodan vědět nechtěl. Tušil, že posádka pevnosti dostala rozkaz vydat se do stanice, z níž CREST II pronikla do soustavy Hororu.

To představovalo velké nebezpečí pro pozemskou flotilu, která se podle rozkazu zdržovala v soustavě Twin. Velel jí solární maršál Julian Tifflor.

7.

Perry uhodil hřebíček na hlavičku. Probudili se jen ti muži, kteří nebyli zasaženi omamnými paprsky Maahků.

To byli Ichu Tolot, Melbar Kasom, Rhodan, Wuriu Sengu a já. Před námi tedy byl úkol jen v pěti mužích připravit obrovskou CREST II ke startu a navíc utéci z pevnosti.

Gucky a Gecko, oba tak velice důležití teleporti, leželi v hlubokém bezvědomí. Ostatním členům posádky nebylo o moc lépe.

Ačkoli pět mužů uniklo tomuto osudu, nebylo možné tvrdit, že Maahkové nebo Mistři ostrovů jednali lehkomyšlně. Velice by mě udivilo, kdyby se Maahkové dopustili nějaké významnější chyby!

Pravděpodobně věděli, že díky novému uspořádání atomů při transmitterovém skoku získáme zpět svoji původní velikost. Riskovali to, neboť se domnívali, že posádka CRESTU II bude na dlouhou dobu vyřazena.

Jejich zásadní chybou bylo, že nás považovali za Arkonidany - a od toho se odvíjely všechny ostatní závěry. To bylo naše štěstí.

Byl jsem s Rhodanem na můstku. Medicínští roboti se starali o kolem ležící muže a ukládali je na lůžka. Syčely automatické injekce.

Wuriu Sengu měl za úkol propátrat pečlivě okolí a podrobně nám popsat, jak se Maahkové chovají.

K našemu velkému uspokojení nepřechkali ani oni enormní transportní šok tří set tisíc světelných let bez potíží. Bylo zřejmé, že bude trvat ještě asi deset minut, než znovu přijdou k sobě.

To byla naše šance! V CRESTU II pracovaly všechny stroje i náhradní agregáty tak bezchybně, jako by se nikdy nic nestalo. Všechno bylo jako dřív.

Rhodan a já jsme za každou cenu museli zůstat na můstku. Vesmírnou loď velkou jako CREST II mohl jen v případě nejvyšší nouze řídit jediný muž, ale pak musel být tento muž alespoň Epsalan, který dokázal reagovat tak rychle, jako žádný normální člověk.

Rhodan a já jsme měli plné ruce práce, abychom vyhodnocovali data hlavní pozitroniky a odpovídajícím způsobem na ně reagovali.

Technici ze strojovny byli v bezvědomí. My jsme však chtěli dostat CREST II nepoškozenou z pevnosti a tady šlo o víc než o řízení motorů.

Před startem jsme se museli postarat o mnoho věcí. Jediná chybička, a byli jsme ztraceni.

Absorbéry přetížení musely být zapnuty zároveň s motory. Kontrolované separátní řízení bylo v našem případě vyloučeno. Museli jsme se zcela spolehnout na automaty, které naše absorbéry zapojili v téměř zlomku vteřiny, kdy začal narůstat výkon motorů.

Zapojení záviselo na přesně dávkovaném přívodu energie. To všechno bylo možné jen s pomocí mnoha tisícovek automatů. Kdyby jeden z nich selhal, nebyl tu nikdo, kdo by mohl dostatečně rychle chybu opravit. Loď jako CREST II by bez plné automatizace vyžadovala alespoň padesát tisíc členů posádky.

Rhodan seděl v kapitánském křesle. Já jsem se posadil vedle něj do křesla prvního důstojníka.

Manuální nouzové řízení lodi mohlo být rozděleno do různých funkčních oblastí. Optimální možností bylo rozdělení na dvě části, i když ani to nebylo bez rizika. CREST II nebyla žádný Pulec, který mohl pilotovat a ovládat jeden člověk.

Rhodan převzal motory a absorbéry přetížení. Tím mu podléhalo i vlastní řízení.

Já jsem se staral o zapínání a přívody energie. Samozřejmě jsem mohl pracovat jen s odhadovanými hodnotami. I tady byla synchronizace automatiky životně důležitá.

Kasom připravil CREST II k boji. Těžká dezintegrační děla byla připravena k palbě. Všechny ostatní zbraně rozdělil do příslušných sektorů.

S termicky účinnými střelami se nedalo pracovat uvnitř pevnosti. Zničili bychom sami sebe. A o použití transformačních děl se vůbec nedalo uvažovat. Zůstaly jen dezintegrátory.

Wuriu Sengu „pracoval,,. Prohlížel postupně všechny zdi dlouhé haly a hledal nejvhodnější místo, kterým bychom mohli uniknout. Po chvíli ho našel. Zavolal Kasoma.

Ertrusanův obličej se objevil na obrazovce. Melbar žvýkal. Měl plná ústa. Zatímco se staral o zbraně, přinesli mu tři obslužní roboty dostatek potravy. Ertrusanovi se vedlo již mnohem lépe.

„Hledané místo nalezeno," oznámil mutant. „Klapky výpusti neleží, jak jsme předpokládali, *pod* CRESTEM II, nýbrž na straně naší řídicí paluby. Vrata výpusti jsou tak vysoká jako hangár, tedy téměř tři kilometry. Pozor: když prorazíme tamtudy, je třeba dávat si pozor na střelny nad námi. Právě se probouzejí první Maahkové. Stroje se zapínají. Pozor...!" Všechny ostatní události následovaly tak rychle, že jsme téměř nevěděli, jak a co se vlastně stalo.

Obrovské stroje se rozeběhly. Hucení a burácení bylo tak hlasité, že jsme je slyšeli dokonce skrz pancéřované stěny CRESTU II.

Oblékli jsme si skafandry a nasadili helmy. Wuriu hlásil, že pevnost se zahálila do zeleného ochranného pláště. Ale to nám nevadilo. Každé ochranné pole je z vnitřní strany propustné, takže to nijak nemařilo naděje na náš úspěšný útek.

Další událost byla ještě méně příjemná. Naše lokátory byly po zapnutí strojů v pevnosti stoprocentně rušeny. Jediný mutant-zírač dokázal přibližně určit, co se děje mimo pevnost.

„Zasahuje flotila pod vedením solárního maršála Juliana Tifflora," oznamoval Wuriu. „Teď bude pěkně horko!"

Měl pravdu. Myslel jsem na pět tisíc bitevních lodí, které jsme povolali na ochranu

důležitého transmitteru Twin. Jednotky měly elitní posádky, které čekaly jen na to, až se ukáže nějaký nepřítel.

Ted' se náhle vynořila ze shromážděné energie mezi oběma slunci nestvůrná ocelová masa. Pozorovací stanice okamžitě hlásily poplach. Tifflor a jeho muži byli na cestě.

Rhodanovi vyrazil na čele pot. I on si asi představoval, jak jeho Pozemšťané čekají na boj.

Pro pevnost už nebylo úniku. Musela se pozemským jednotkám postavit. S takovým počtem hlídkových lodí Maahkové rozhodně nepočítali.

Především však ani zdaleka netušili, že mají co do činění s nejtvrdohlavějšími a zřejmě i s nejschopnějšími bytostmi v Mléčné dráze, totiž s Pozemšťany! Tohle nebyli degenerovaní Arkonidané. Byli to příslušníci mladého, silného a neopotřebovaného národa, který s neuvěřitelnou zatvzrzelostí sahal po hvězdách.

O zlomek vteřiny později vypuklo v pevnosti peklo. Byl jsem vymrštěn z křesla. Rhodan se křečovitě držel, dokud se nezapnuly automatické bezpečnostní pásy. Vyšplhal jsem se zpátky do sedadla a rovněž jsem se připoutal.

Wuriu Sengu zářil, jako by bylo skvělou zábavou octnout se v křížové palbě vlastních lodí.

„Paráda, co?“ zaburácel Kasom. Řekl jsem mu, že je blázen, a on se dal do smíchu. Zdálo se, že už zapomněl na to, že ještě před hodinou byl menší než pozemská moucha.

„Kde vězí Icho Tolot?“ zeptal se mě Rhodan. Tvář měl napjatou a bledou.

Nevěděl jsem. Haluťan opustil loď už před čtvrt hodinou, aby někam do haly umístil časovanou nálož. Rozhodli jsme se k tomu proto, protože jsme si dovedli představit neuvěřitelnou bojovou sílu pevnosti. Osud transmitteru Twin mohl za určitých okolností záviset na tom, jestli se nám létající pevnost podaří zničit, nebo ne. Kde jen vězel Icho Tolot?

Sengu zapnul všechny vnější kamery. Na našich obrazovkách se objevila hala. Haluťan nebyl nikde vidět, zato mutant „spatřil“, maahkské komando s narkózními paprskomety na cestě k hangáru.

O třicet vteřin později jsme uviděli Haluťana. Uháněl přes halu a zmizel za CRESTEM II. Čekali jsme, dokud jsme na palubní obrazovce nespátřili jeho obličej. Znamenalo to, že už je v lodi.

„Začněte,“ zaburácel z reproduktorů jeho hlas. „Maahští roboti mě lokalizovali a trochu zdrželi. Gigabomba vybuchne za 50 minut.“

„Kasome, pal!“ zavelel Rhodan.

Ertrusan okamžitě jednal. Na obrazovce jsme viděli, jak stiskl tlačítko.

Už po malé chvíli následovala explozivní dekomprese. Atmosféra pevnosti se zhroutila.

Pak už jsem neslyšeli ani svá vlastní slova. Hangár se náhle rozpálil. Uvolnily se obrovské síly.

Kasom stále ještě střílel. Otvor ve zdi výpusti byl stále větší. Když už měl skoro kilometr v průměru, začal být Ertrusan netrpělivý. Zahájil palbu z dvou impulsních děl zeleného sektoru.

Hřmění děl bylo tak hlasité, že jsem měl strach, že pevnost exploduje hned teď. Vzpomněl jsem si na naši bombu. Zbláznil se Kasom, že vytváří tak vysoké teploty?

Pak už byl otvor tak velký, že jím mohla proletět CREST II, mající v průměru patnáct set metrů.

Zapnul jsem antigravitační automaty. Reagovaly bezchybně. Loď se ocitla ve stavu beztlíže a pomalu se odlepila od země.

Vnímal jsem jen klikatící se blesky a tekoucí ocel, když se Rhodan ujal řízení. Burácení motorů už nikdo neslyšel.

Pak jsme byli venku. Před námi planul vesmír zeleným ohněm. Byl to energetický plášť pevnosti, na nějž teď pátilo alespoň tisíc pozemských bitevních lodí. Ale i tuto palbu dokázal

štit odvrátit.

V té chvíli jsem byl velice rád, že Tolota napadlo schovat v hangáru časovanou pumu.

Prorazili jsme ochranný plášť zevnitř a naše obrazovky náhle odrážely pouze černočernou prázdnotu kosmického prázdného prostoru.

Zároveň začaly fungovat všechny lokátory. Viděli jsme množství lodí v podobě malých teček. Prolétli jsme ohnivou oponou, absorbovali několik střel a uháněli dál.

Na obrazovkách bylo patrné, že díra ve stěně hangáru znamenala pro pevnost pouze komáří štípnutí. To tedy bylo vše, co jsme gigantovi způsobili!

Naše motory burácely. Rhodan proletěl nejvyšší rychlostí nejpřednější linií svých lodí.

„Bojová loď CREST II volá Juliana Tifflora! Tifflore na lodi RASPUTIN, ozvěte se! Tady Rhodan. Zastavit palbu v prostoru našeho průniku. Odpovězte, Tifflore! Ztraceně, tak už konečně zastavte palbu. Už nemůžeme absorbovat víc střel.“

CREST II byla zasažena řadou impulsních střel. Nikdy před tím jsem nepoznal účinnost pozemských děl tak, jako v těchto okamžicích. Přitom na nás pálilo nanejvýš několik těžkých křižníků.

Když už jsem si myslel, že budeme zničeni vlastními lidmi, ozval se nedůvěřivý radista z RASPUTINA, Tifflorovy vlajkové lodi.

„Tady major Waslinger. Kdo jste? Okamžitě zpomalte a vypněte stroje, nebo uslyšíte padesátou devátou symfonii v termo-moll.“

„O tom si ještě popovídáme, majore Waslingere,“ zařval Rhodan vzteky bez sebe. Musel jsem se zasmát. Promluvil typický Pozemšťan! Arkonidan by na něco takového nikdy nepřišel.

Waslinger se náhle objevil na obrazovkách hyperrychlého spojení. Zároveň jsme my museli být vidět v RASPUTINOVÍ.

Waslingerovi poklesla spodní čelist. Vypadal opravdu hloupě. Pak zbledl.

Perry se na mě ušklíbl. Daleko za námi pevnost překvapivě pomalu prolétala soustavou Twin.

O něco později se ohlásil solární maršál Julian Tifflor. Nevěřil nám ani slovo - což jsem považoval za velice rozumné! - a nařídil prohlídku. Rhodan čekal, než k nám z RASPUTINA přiletěl člun. Na můstek se vrátil Tifflor. Když nás uviděl, zavřel oči a chytil se řídicího pultu.

Rhodan se ujal iniciativy. Vypadal teď nesmírně unaveně.

„Tiffe, nejsme žádná strašidla. Nic neříkejte, jen hned odvolejte vaše loď. Pevnost za necelých pět minut exploduje. Vysvětlíme vám to později. Použijte naši radiostanici a vyžádejte si nemocniční loď. Jsme prakticky mrtví.“

* * *

Bylo po všem. CREST II dostala náhradní posádku. Flotila se stáhla z dosahu pevnosti.

Ani já už jsem se nestaral, co se děje. Tifflor byl ten správný muž, aby věc pozitivně ukončil. Pevnost pro nás byla už jenom zlým snem, ne reálnou skutečností.

Ještě dvě minuty! Naše dlouhá cesta byla u konce.